SFÂNTUL IOAN RUSUL
Viața, minunile, Paraclisul, Acatistul şi slujba

Sfântul Ioan Rusul

mărturii contemporane ale iubirii lui Dumnezeu

Apare cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Episcop Galaction
al Alexandriei şi Teleormanului

Traducerea din limba greacă de
Ieromonah Evloghie Munteanu
Cristina Băcanu

Editată de Mânăstirea Crasna
jud. Prahova
2004

Coperta 1: **Icoana Sfântului Ioan Rusul**
Coperta 2: **Racla cu sfintele moaşte ale Cuviosului**

Traducerea s-a făcut după originalele în limba greacă:

«Βιοσ και ασματικη ακολουθια του Οσιου και Θεοφορου Πατροσ ημων ΙΩΑΝΝΟΥ του Νεου Ομολογητου του Ροσου»

şi

Ιερεωσ Ιωαννου Βερνεζου - **«Νεα θαυματα του Οσιου Ιωαννου του Ροσου»**

Sfântul Ioan Rusul

mărturii contemporane ale iubirii lui Dumnezeu

Apare cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Episcop Galaction
al Alexandriei si Telcormanului

Traducerea din limba greacă de
Ieromonah Evloghie Munteanu
Cristina Băcanu

Editată de Schitul Crasna - Prahova
2004

Cinstindu-i pe Sfinți, Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă să privim la săvârșirea vieții lor și să le urmăm credința. Pentru împlinirea acestui rost al cinstirii Sfinților Sfânta Biserică ne pune la îndemână „Viețile Sfinților" și ne porunceste să ne îndeletnicim cu citirea acestora, spre folosul nostru sufletesc.

Am citit și eu viața și minunile Sfântului Ioan Rusul și m-am întristat văzând cât de departe sunt de asemănarea cu acesta. M-am rugat lui și i-am cerut să mă ajute și pe mine așa cum a ajutat pe atâți creștini ce l-au chemat în ajutor. Și rugăciunea mea nu a rămas neascultată.

Cu grăbire Sfântul Ioan Rusul m-a învrednicit să păsesc pe pământul pe care au călcat sfintele sale picioare, să intru și să mă închin în sfânta biserică sa și să mă apropii și să sărut racla sfintelor sale moaște. Nevrednicia mea a fost trecută cu vederea și darurile acestea primite de la Sfântul Ioan Rusul m-au făcut să-l cheme și să-l păstrez ca pe un odrăslit și

grabnic ajutător, mai ales că slujirea arhierească la care am fost chemat de Dumnezeu nu s-a părut așa de grea pentru mine singur. Și Sfântul Ioan Rusul nu m-a părăsit nici o clipă, nu a trecut cu vederea nici o rugă, ci a fost alături de mine totdeauna, sprijin și mângâietor.

De aceea, mințind cum și mărturisind cum să-i mulțumesc, vă lesc și eu tuturor ajutorul, ocrotirea și faptele de bine ce le-am primit de la dânsul; adaug mărturia mea, a celui mai nevrednic și din urmă, la mărturiile pătrate în această carte și binecuvintez cu toată bucuria și mulțumirea dăruirea ei, îndemnând pe toți să o citească și cu multă dragoste și evlavie pe Sfântul Ioan Rusul să-l cinstească și de ocrotirea și ajutorul lui să se folosească

Sfinte Mare Mucenice al lui Hristos, Ioan Rusul, roagă-te lui Dumnezeu și pentru noi păcătoșii și ne ajută să ne mântuim. Amin!

† Galaction

Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Viața
Sfântului Ioan Rusul

Patria natală – Rusia

Sfântul Ioan Rusul s-a născut într-un sat din Rusia,la sfârşitul veacului al optsprezecelea, pe timpul împărăției lui Petru cel Mare. Anul cel mai probabil al naşterii sale este 1690, şi aceasta deoarece sfântul a participat ca soldat la războiul pe care îndrăznețul țar l-a ridicat împotriva turcilor în 1711.

Prizonier de război

Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azofului, sfântul Ioan a fost vândut unui ofițer superior turc care era eparh în Procopie, Asia Mică, aproape de Cezareea Palestinei. Întorcându-se în ținutul său, aga l-a luat cu sine şi pe cuviosul. Turcia se umpluse de nenumărate mulțimi de robi ruşi care suspinau sub jugul greu al mahomedanilor şi, vai!, cei mai mulți dintre ei, pentru a li se uşura puțin suferința, s-au lepădat de Hristos şi s-au făcut musulmani.

Sfântul Ioan însă făcea parte dintre acei tineri pe care îi înțelepțeşte cunoaşterea lui Dumnezeu, precum a spus

Solomon: «Bătrâneţile cinstite nu sunt cele de mulţi ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor; înţelepciunea este la om adevărata căruntețe şi vârsta bătrâneților - o viaţă fără prihană». Împodobit deci cu înţelepciunea pe care o dăruieşte Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El, fericitul Ioan răbda cu smerenie robia cu toate batjocurile din partea otomanilor ce-l numeau «ghiaur», adică - necredincios.

Bătut, lovit, scuipat, devenit ţinta disprețului ienicerilor din tabăra militară ce se afla în Procopie, sfântul răspundea celor ce-l îndemnau să-şi lepede credinţa că ar prefera să moară decât să cadă în acest înfricoşător păcat. Agăi turc i-a spus: «Dacă mă laşi liber în credinţa mea, îţi voi împlini cu sârguinţă poruncile; dacă mă sileşti să-mi schimb credinţa, mai degrabă îţi predau capul decât credinţa. Creştin m-am născut şi creştin voi muri».

Rânduit să îngrijească de vite, fericitul Ioan îşi întindea într-un colţ al staulului trupul obosit, mulţumind lui Dumnezeu că l-a învrednicit a se face următor al smereniei lui Hristos, Cel ce a primit a se naşte într-o iesle săracă, lângă Bethleem.

Dumnezeu, văzând credinţa robului Său şi mărturisirea sa, a înmuiat inima împietrită a stăpânului său şi, cu timpul, acesta a început să-l îndrăgească, ajutând la aceasta şi smerenia şi blândeţea ce-l împodobeau pe Ioan. După o vreme i-au rânduit pentru viețuire o cămăruță apropiată de grajd, pe care la început cuviosul a refuzat-o, continuând să doarmă în staulul său iubit, pentru a-şi chinui trupul cu traiul greu şi nevoinţa în mirosul greu al dobitoacelor şi loviturile lor de picioare. Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă duhovnicească, căci acesta devenise locaşul de nevoinţă unde el urma poruncile Sfinţilor

Părinți: ceasuri nesfârșite de rugăciuni și îngenuncheri; puțin somn, ghemuit, pe podeaua goală și acoperit cu o pânză veche, postind multe zile cu puțină pâine și apă și rostind adesea psalmii proorocului David, pe care îi zicea în limba în care îi învățase de la mama sa - în limba rusă: «Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălăși. Către Tine, Doamne, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei; iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, așa sunt ochii noștri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi...». Câteodată, noaptea, mergea pe ascuns la o biserică a Sfântului Gheorghe ce era zidită într-o râpă nu departe de casa stăpânului său și făcea priveghere, stând în picioare în pridvorul bisericii. Tot aici mergea în fiecare sâmbătă și se împărtășea cu Preacuratele Taine.

Căutând asupra robului Său cel credincios, Domnul, Cel ce cercetează inimile și rărunchii, a făcut să înceteze batjocurile din partea celor ce erau împreună cu el robi și a celor de altă credință. A dat Domnul și multă bogăție stăpânului său turc, iar acesta a cunoscut de unde venise această binecuvântare peste casa sa și propovăduia tuturor despre virtuțile slugii sale.

După vreme, aga a hotărât să facă un pelerinaj la Mekka, cetatea sfântă a mahomedanilor. Nu la multe zile după plecarea sa, soția acestuia a pregătit un ospăț la care a invitat rudele și prietenii soțului pentru a prăznui și a se ruga pentru buna întoarcere a acestuia acasă. La masă a fost rânduit să slujească fericitul Ioan. Printre mâncărurile așezate înaintea oaspeților se afla și un fel de pilaf care îi plăcea foarte mult agăi. Amintindu-și de soțul ei, stăpâna a zis lui Ioan: «Cât

ieşirii din trup, a trimis să fie chemat preotul pentru a se împărtăşi cu preacuratul Trup şi cu scumpul Sânge al Mântuitorului. Preotul, temându-se de fanatismul turcilor, i-a adus sfintele taine într-un măr pe care îl scobise, şi astfel fericitul Ioan s-a putut împărtăşi şi îndată şi-a predat sfântul suflet în mâinile Domnului pe care atât de mult Îl iubise. Acestea s-au petrecut pe 27 mai, 1730.

Cu învoirea turcilor, preoţii şi creştinii cei mai de vază din Procopie au luat trupul sfântului, pregătindu-l de înmormântare. La îngroparea sa au venit nu numai creştinii ci şi mulţi musulmani şi armeni: cel până mai ieri rob şi sclav a fost îngropat ca un stăpân. Au ridicat pe umeri cu lacrimi de adâncă emoţie şi cucernicie mult truditul trup şi, cu lumânări şi tămâieri, cu atenţie şi evlavie l-au dus la cimitirul creştin, la mormântul ce-i fusese pregătit, întorcând astfel trupul pământului mamă.

Descoperirea sfintelor moaşte

Bătrânul preot care în fiecare sâmbătă îi asculta suferinţa şi torturile şi care îl împărtăşea cu Sfintele Taine, a văzut în vis pe Sfântul Ioan în noiembrie 1733. Acesta i-a spus că trupul său a rămas, cu harul lui Dumnezeu, intact, întreg, neputrezit, aşa precum îl îngropaseră; să-l scoată din pământ şi să-l aibă ca binecuvântare veşnică a lui Dumnezeu. După şovăielile preotului, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, o lumină cerească a strălucit deasupra mormântului, asemeni unui stâlp de foc. Creştinii au deschis mormântul şi o, minune! - trupul sfântului se găsea intact, neputrezit înmiresmat cu acel parfum dumnezeiesc pe care continuă să-l aibă până astăzi. Cu mare bucurie sufletească

şi evlavie l-au ridicat, au luat în braţele lor acest dar dumnezeiesc - sfintele moaşte, şi l-au dus în biserica Sfântului Gheorghe unde obişnuia să privegheze fericitul Ioan.

Osman Paşa arde sfintele moaşte

În anul 1832, într-o înfruntare dintre sultanul Mahmud al doilea şi Ibrahim al Egiptului, Osman Paşa, trecând prin Procopie - ca trimis al sultanului, aruncă în foc sfintele moaşte, după ce jefuise biserica, vrând a se răzbuna pe creştini. Văzând însă trupul sfântului mişcându-se în mijlocul flăcărilor ca şi cum ar fi fost viu, turcii au fugit îngroziți, lăsând odoarele bisericii şi povestind tuturor musulmanilor minunea pe care o văzuseră.

După plecarea turcilor, în cealaltă zi, creştinii au împrăştiat cărbunii şi cenuşa şi au găsit trupul sfântului întreg; nu pătise nimic, era tot mlădios şi înmiresmat ca şi mai înainte. I-a rămas numai o negreală de la jar şi de la fum, negreală ce o păstrează până astăzi spre aducere aminte de minunea petrecută atunci.

Sfintele moaşte ajung în Grecia

După conflictul dintre Turcia şi Grecia din anul 1922, când Asia Mică a intrat sub stăpânirea turcilor, grecii din această regiune au fost nevoiți să plece, luând cu ei sfintele moaşte, odoarele bisericii şi puține lucruri personale. După multe peregrinări, moaştele Sfântului Ioan au ajuns pe insula Evvia, în actualul oraş Procopie. Aici s-a ridicat o nouă biserică, a cărei construcție s-a terminat în anul 1951 şi care adăposteşte astăzi racla cu sfintele moaşte ce izvorăsc

tuturor celor ce aleargă cu credință la ajutorul Sfântului nesecat râu de tămăduiri şi alinări ale suferinţelor celor trupeşti şi sufleteşti.

Pomenirea Sfântului Ioan se săvârşeşte în fiecare an la data de 27 mai.

«Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!»

Minuni ale Sfântului Ioan Rusul

Un naufragiu

Un vapor comercial încărcat se găsea în largul Mării Nordului, navigând către unul dintre porturile Țărilor de Jos; brusc, a început o înfricoșătoare furtună, cu valuri enorme care dintr-o clipă în alta ar fi putut să îl afunde în adâncurile mării înfuriate.

Zeci de marinari greci își trăiau în zbucium ultimele clipe ale vieții. Nu mai funcționa nici radarul, nici sistemul de pilotaj; vaporul nu mai putea fi controlat. În mijlocul acestui prăpăd se aude glasul căpitanului. Nu dă ordine însă, pentru că nu mai este nevoie de ele. Marinar experimentat, spune adevărul echipajului: „Ne înecăm. Rugați-vă lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră". El însuși merge acolo unde aveau amenajat un mic loc de închinăciune și unde se afla și icoana Sfântului Ioan Rusul. Căpitanul, care călătorise mult și care acum își vedea pieirea, îngenunchează și zice: „Sfinte al meu Ioane, nu te rog pentru mine, nici pentru acest vapor care costă o avere, ci te rog pentru acești bieți marinari săraci care și-au părăsit țara și mănâncă pâinea străinătății, frământată cu apa sărată a mării, pentru a putea trăi familiile lor, și care pier în această seară. Sfinte Ioane, vreau să-i salvezi." Toată noaptea, printre mugetele și urletele vântului înghețat de nord, inima căpitanului s-a rugat cu stăruință Sfântului Ioan.

Înfricoşătoarea noapte a trecut. Se luminează de ziuă. Dar ce le văd ochii? Vaporul lor se găseşte acostat şi asigurat în portul Rotterdamului, în Olanda. Cine a fost cel ce a condus vaporul, l-a trecut peste prăpăd şi l-a adus aici?

A fost Sfântul Ioan Rusul. Nimeni nu-l poate contrazice pe căpitanul Dimitrie Baruţica, ai cărui ochi au văzut multe, ani în şir, în largul mărilor şi al oceanelor.

Zguduit profund de această minune, a telefonat Societăţii navale „Eteria" că lasă vaporul în port pentru reparaţii, iar el se întoarce în Grecia. Aici, împreună cu soţia sa, s-a îndreptat către un magazin de obiecte bisericeşti, vrând să adreseze, în felul său, un *«mulţumesc»* din inimă către Sfântul.

A cumpărat pentru biserica Sfântului o Evanghelie, un chivot, un sfânt potir, o cruce pentru binecuvântare, toate din aur, argint şi smalţ. Odoare de mare preţ pentru Sfânta Masă, daruri pentru Sfântul Ioan care amintesc minunea credinţei şi a rugăciunii, a izbăvirii marinarilor chinuiţi şi îndureraţi.

23 ianuarie 1978

Şi El sculându-se, a certat vântul şi a poruncit mării: Taci! Încetează! Şi vântul s-a potolit şi s-a făcut linişte mare.
(Marcu 4,39)

Un baston

Cel ce merge în biserica ce adăposteşte moaştele Sfântului Ioan vede acolo un dar simplu şi sărăcăcios: un baston! Este agățat la locul de închinăciune din fața raclei sfântului. Bastonul este al bătrânei Maria Siaca din Frenaro (Cipru), care timp de 18 ani a avut de suportat o boală aşa de gravă la coloană, încât era nevoită să umble cu fața foarte apropiată de pământ.

La 11 august 1978 aproape o sută de locuitori din Cipru organizează un pelerinaj la Sfântul Ioan Rusul şi este adusă şi Maria Siaca de către rudele ei. Aici, la racla sfântului, este ridicată de ceilalți pe brațe pentru a se putea închina sfintelor moaşte. Îndurerată bătrâna priveşte fericitul trup al sfântului şi plânge, cerând puțin ajutor dumnezeiesc mult chinuitelor ei bătrâneți. I-a văzut Sfântul durerea, i-a văzut măreția sufletului, i-a văzut şi credința.

În fața ochilor tuturor, ceva asemeni unei mâini nevăzute a apucat-o cu putere de umeri şi, încet, a început să-i îndrepte trupul. Îi trosneşte mijlocul şi, iată! - bătrâna stă acum dreaptă! Consătenii ei plâng. Se trag clopotele bisericii. Se face o rugăciune de mulțumire de către toți ciprioții, care nu-şi mai pot stăpâni lacrimile. Numai cel ce s-a întâmplat să fie acolo în ceasul în care s-a petrecut minunea poate înțelege cu adevărat aceste clipe.

La sfârşit se aude glasul bătrânei: „Feciorul meu, Sfântul meu, nu am ce să-ți dau, sunt săracă. Îți las bastonul meu, că nu-mi mai trebuie pân' la moarte!".

În Cipru ziarele au scris: „Maria Siaca, după pelerinajul făcut în Grecia la Sfântul Ioan Rusul poate să-şi privească

acum consătenii în față, pentru că de aproape 20 de ani era gârbovită şi nu vedea decât pământul. Prin minunea Sfântului însă s-a îndreptat, iar acum este cu desăvârşire bine!".

11 august 1978

Apoi Moise a pus toiegele înaintea Domnului, în cortul mărturiei.
(Numerii 17,7)

Minune întâmplată unui om de ştiinţă

Povesteşte dl. Doctor Matzuros din oraşul Limni (de pe aceeaşi insulă pe care se află şi biserica cu sfintele moaşte ale Sf. Ioan) către Î.P.S. Hrisostom, mitropolitul Halkidei:

«Prea Sfinţite, nu sunt un habotnic, un neştiutor de carte; sunt medic, iar mai înainte eram ateu.

M-am îmbolnăvit. Analize, examinaţii, iese diagnosticul: cancer la intestinul gros. Confraţii doctori îmi spun adevărul: am cancer în formă avansată (metastază), într-un loc care aproape sigur conduce la moarte.

Mă găseam în clădirea fundaţiei „Pantocrator" din Atena, unde sunt îngrijiţi bolnavii de cancer. După înştiinţarea pe care am primit-o despre boala mea, pe când mă găseam singur, întins pe pat, mi-am venit în sine şi mi-am întors mintea, sufletul şi inima către Dumnezeu, în care nu credeam. M-am ridicat pe marginea patului, cu picioarele pe podea; vorbeam singur, mă rugam lui Dumnezeu, îi ceream să ia

aminte la mine: „Dumnezeul meu, am spus, nu credeam în Tine, spuneam că totul e un basm. Omul şi ştiinţa îmi spuneam că sunt totul. Primeşte pocăinţa mea şi, dacă mă consideri vrednic, vindecă-mi boala prin sfântul al cărui trup întreg îl avem aici, aproape de noi."

Cineva bate la uşă. Îl poftesc să intre. Uşa se deschide şi intră un medic tânăr, frumos, binevoitor.

- Ce faci, doctore, m-a întrebat, cum îţi merge?

- Ce să fac, frate, să spun adevărul - mor.

- Nu, doctore, nu mori. O să iau eu tot ce ai rău înăuntru.

- Cine eşti tu, tinere? Mie mi-a albit părul în această ştiinţă şi cunosc ce am.

- Sunt acela pe care l-ai cerut mai înainte. La revedere, doctore!

Am ieşit imediat pe hol şi am întrebat dacă a văzut cineva pe acel doctor tânăr. Ceilalţi medici mi-au spus: „Confrate dragă, din necazul pe care îl ai, într-o clipă ai văzut acel vis". Însă nu, eram sigur că după rugăciune îl văzusem pe Sfântul. Văzând că nu glumesc şi că insist, mi s-au făcut iarăşi analize şi examinări».

La următoarele analize cancerul dispăruse. Câţi şi câţi n-au văzut apoi cele două picuri cu analizele: cu cancer şi, după întâmplarea istorisită mai sus, fără cancer!

«Prea Sfinţite, nu sunt habotnic... Am văzut pe Sfântul...M-a vindecat.,.»

10 aprilie 1964

«Dumnezeu însuşi a dat oamenilor ştiinţa vindecării, ca să se mărească întru leacurile sale cele minunate... În boala ta nu fi nebăgător de seamă, ci te roagă Domnului şi El te va tămădui.»

(Înţelepciunea lui Iisus Sirah 38,6-9)

O deosebită dragoste arată Sfântul Ioan copiilor mici. Aceasta aminteşte de dragostea Domnului nostru Iisus Hristos: ***Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor...De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în împărăţia cerurilor.*** (Matei 19,14;18,3)

Se vindecă doi fraţiori

Într-o casă simplă din Lemeso (Cipru) o familie îşi trăieşte suferinţa: au doi copii, de 6 şi 8 ani, bolnavi de leucemie. Părinţii şi oamenii de ştiinţă dau o luptă aspră pentru viaţă. Cu cât privesc feţişoarele palide şi ofilite ale copiilor cărora le-a pierit orice dorinţă de viaţă şi jucării, cu atât inimile părinţilor se zdrobesc mai tare. Cineva le vorbeşte de Sfântul Ioan din Grecia, că este viu şi face minuni, că i se păstrează trupul întreg.

Îngenunchează în faţa icoanelor din casă mama îndurerată, îngenunchează şi tatăl. Este seară, iar flăcăruia candelei face şi mai palide chipurile copiilor care dorm alături.

„Sfinte Ioane, se roagă mama, fă-mi copilaşii bine. Nu pot să rabd atâta suferinţă. Sfinte Ioane, vino şi în casa noastră, intră aici în această seară şi caută măcar puţin spre durerea noastră".

Plângând pe tăcute tatăl se ridică. După un timp se ridică şi mama. Se culcă. Când se luminează de ziuă, mama priveşte către copii şi - ce-i văd ochii? Vorbeşte soţului să privească şi el: obrăjorii copiilor nu mai sunt uscaţi, palizi, ci trandafirii şi moi. Îi trezesc şi îi pregătesc în grabă. Unde merg? La

profesorul universitar care se ocupa de ei.

„Dar, le spune acesta, de ce să mai facem iarăşi analiza sângelui, obosim copiii; doar alaltăieri i-am examinat.

Insistă însă mama, îl roagă şi tatăl. Se face reexaminarea şi la analize numărul de globule roşii era cel normal. Copiii se vindecaseră! Minunea credinței avusese loc.

Părinții au făcut din ceară două statuete de mărimea copiilor, apoi au luat avionul până la Atena iar de aici în insula Evvia, la racla cu moaştele Sfântului Ioan, în fața căreia îngenunchează împreună cu copiii. Acesta este singurul *«mulțumesc»* pe care îl puteau spune în acel ceas.

În urma lor, în biserică au rămas cele două statuete de ceară pentru a mărturisi tuturor, minunile dragostei lui Dumnezeu şi a Sfântului Său.

30 iunie 1980

Vedenia dumnezeiască

Aveți viața în față, sunteți oameni tineri. Sigur, este primul vostru copil, dar n-avem ce să facem, trebuie să vă spunem tot adevărul: copilul vostru moare. V-aş sfătui să-l duceți acasă pentru puținele ore care au mai rămas. Nu vă întristați, sunteți oameni tineri....

Acestea le-a spus doctorul pediatru al unuia dintre marile spitale de copii din Atena - părinților al căror copil de trei anişori urma să moară de leucemie.

L-au dus pe micuț acasă şi s-au adunat şi rudele mai apropiate, părinții, frații, în total 35 de persoane care aşteptau din ceas în ceas să sosească clipa fatală.

„Sfinte Ioane, strigă tatăl, nu am putere să-l văd pe primul meu copil murind. Adu-ți aminte cum l-am adus în biserică și l-am botezat. Te rog, Sfinte Ioane..."

Privesc rudele pe tatăl care plânge, îl privesc și pe copil. Și ce văd! Copilul deschide ochișorii, ridică mânuța și arată ceva pe perete. Se întorc toți și... asemeni unui fulger a trecut figura Sfântului Ioan Rusul!

La analizele următoare numărul de globule roșii era cel normal. Copilașul se vindecase! Slăvit este numele lui Dumnezeu și al Sfinților Săi.

27 iulie 1981

Ca în cartea de religie

Într-unul din cele două spitale pentru copii din Atena o mamă stă zi și noapte la căpătâiul copilului său pe care l-au adus urgent din Patra deoarece afecțiunea cronică a acestuia - paralizia membrelor inferioare (are în plic toate examinările, analizele, rezultatele de laborator) - s-a agravat în ultimele zile. La spital însă de ani de zile se aplică permanent tratamentul cunoscut (lipsește calciul din organismul copilului)...

Într-o după-amiază, când soarele era aproape de apus și foarte puține raze mai luminau salonul spitalului, mama și-a amintit cum mergea la o bisericuță a Maicii Domnului, pe o înălțime afară din Patra, și se ruga aprinzând candelele, câteodată cu soțul, câteodată cu copiii... Mintea ei zboară la bisericuță și se roagă: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu,

Maică dulce care şi tu ai suferit, ajută-mi copilul. Trimite un sfânt, vezi-l pe sărmanul meu cum se chinuieşte, neputând sta pe picioarele lui. Ajută-l Preasfântă, pe copilaşul meu chinuit".

- Mamă, ce spui, cu cine vorbeşti?

- Gheorghiță, copilul mamei, îți aminteşti cum citeai la religie că Domnul nostru când trăia acolo, în Palestina, vindeca îndrăciți, deschidea ochii orbilor, ridica pe cei paralizați şi-i făcea să meargă, învia morți? Spune-I, Gheorghiță, că pe tine te ascultă, că tu eşti copil bun, spune-I lui Hristos să te facă bine.

Copilul suferind se uită cu privirea lui nevinovată la mama, la soarele care apune; priveşte sus şi privirea i se pierde către ceruri.

Noaptea următoare Gheorghiță a văzut în vis un cavaler frumos, călare pe o mândrețe de cal. S-a oprit în fața lui şi i-a spus:

- Ridică-te, fă un salt şi urcă pe calul meu!

- Dar eu sunt paralizat, nu mă pot ridica şi nu mă pot ține drept pe picioarele mele.

- Dă-mi mâna, Gheorghiță, urcă pe calul meu. Eu sunt Sfântul Ioan din Rusia. M-a trimis Domnul să-ți aduc harul Său şi puterea Lui să te vindeci.

Pe jumătate adormit, copilul se chinuie să se ridice în picioare. Se trezeşte mama şi-l prinde în brațe ca să nu cadă de pe pat.

- Mamă, ține-mă, Sfântul Ioan din Rusia mi-a spus să mă ridic.

Dimineața, asistenta care fusese de serviciu în acea noapte îi spune profesorului doctor că acel copil paralizat din Patra acum păşeşte. Doctorul vine, îl examinează: loveşte cu ciocănelul genunchii copilului, îi înțeapă picioarele cu acul şi organismul reacționează exact. Copilul era vindecat.

„Mergeți, le-a spus profesorul, şi Dumnezeu să fie cu voi."

17august 1977

Acromegalia

Doctorii sunt categorici: „Copilul dumneavoastră, le explică părinților, s-a născut cu această boală foarte rară şi chiar în forma ei cea mai gravă. Are nevoie de două operații complicate la glanda hipofiză, însă este foarte slăbit şi n-ar putea să reziste la operație."

Mama însă nu-i mai aude. Îşi convinge soțul să vândă aproape totul şi pleacă la Paris. La marele Institut al Sănătății pentru copii, medicii francezi le spun acelaşi lucru, şi că nu trebuie să se mai ostenească cu atâtea cheltuieli. Una spun însă doctorii, alta vrea să înțeleagă mama. Mama, care a fost zămislită de Dumnezeu ca să zămislească la rândul ei viață, asemeni unui ajutor al Lui. Mama, care cu adevărat suferă, se zdrobeşte, se sfărâmă pentru copilul care este trup din trupul ei.

Vorbeşte singură şi zice doar «salvați-mi copilul». O febră cumplită îl arde pe copil. Nemaiputând suporta chinurile acestuia, mama îl răpeşte asemeni unei lupoaice pe micuțul care arde de atâta febră. Simțind că îl pierde din viață, aleargă înnebunită să găsească ieşirea din spital. Bate pe ici, pe dincolo. Toți o privesc ciudat.

Găseşte un taxi şi pleacă la o mănăstire rusească închinată Maicii Domnului din centrul Franței pe care o cunoştea de pe timpul când îşi făcea studiile în Franța.

Intră în mănăstire şi se îndreaptă către icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

- Stăpâna mea, nu mai am altă putere. Dacă copilul meu trebuie să moară, să mor şi eu în fața icoanei tale. Te rog, Maică Sfântă, care ai văzut pe Fiul tău iubit spânzurat pe cruce şi sângele curgându-I şiroaie, şi care ai rezistat... Eu

nu mai rezist... vezi-l pe cel pe care l-am adus pe lume...

În mijlocul bisericii se găsea dl. Serghios Ivanovici, un rus care cunoştea puţin greceşte (lucrase un timp în Atena). Auzind cele spuse de mama îndurerată, s-a apropiat de ea şi i-a zis cu puţinele cuvinte greceşti pe care le ştia: „În Grecia aveţi un sfânt rus, Sfântul Ioan. Este mare făcător de minuni. Eu de mult timp port la mine o iconiță de-a lui. O să fac semnul sfintei cruci deasupra copilului cu iconița sfântului".

În momentul în care iconița a atins fruntea copilului, acesta a început să se zvârcolească asemeni unui peşte. O sudoare rece îi apare pe faţă şi pe păr. Mama se apleacă şi-şi lipeşte buzele de fruntea lui - nu ca să-l sărute. Vrea să vadă dacă îl mai arde acea febră de moarte. Nici urmă de febră însă, temperatura lui era cea normală acum! În mănăstire n-a dormit nimeni în acea noapte, au făcut priveghere şi s-au rugat toți. Dimineața s-au întors la spital.

După trei luni, fără nici o operație, analizele arătau că oasele copilului se dezvoltă armonios iar deformațiile de la mâini şi picioare se îndreptaseră.

„Extraordinar eveniment ştiințific", spuneau medicii francezi.

„Minunată întâmplare datorată credinței şi sfinților", spune mama, şi-şi priveşte mândră băiatul care acum merge la şcoală.

12 noiembrie 1974

Congestie cerebrală

Doamna şi domnul H. Papadimitriu îşi transportă fetiţa aflată în stare de comă la spitalul de copii Sf. Sofia din Atena. Copilul suferă de o anemie avansată şi trebuie să i se facă perfuzii la perioade regulate de timp, dar criza pe care a făcut-o acum nu este din cauza bolii.

Fetiţa este transportată la radiologie şi i se face o encefalogramă. În timp ce copilul este examinat apoi, la raze, medicul de gardă o cheamă pe doamna Papadimitriu în cabină şi îi arată o imagine groaznică, de neuitat: cheaguri de sânge inundaseră creierul fetiţei lor; avea congestie cerebrală şi, matematic, „copilul lor mergea spre moarte" - îi şopteşte medicul mamei şi îi arată în grabă punctele de pe creier care fuseseră afectate.

Născută într-un sat apropiat de biserica unde se află sfintele moaşte ale Sfântului Ioan Rusul, singura speranţă a mamei disperate se îndreaptă către Sfântul. În aceste clipe groaznice nu mai are putere să zică decât „Sfinte Ioane, te implor, salveaz-o pe Vasula" (aşa o cheamă pe fetiţă).

Şi, o, minunile Tale, Doamne! - Doctor şi mamă privesc înmărmuriţi cum ceva asemeni unei mâini nevăzute îndepărtează cheagurile de sânge de pe creier! Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un leşin adânc, se aude glasul stins al fetiţei: „Mămico, unde eşti?"

„Aici", a mai apucat să zică mama şi a izbucnit în plâns.

Cât de mare eşti, Dumnezeul meu, întru Sfinţii Tăi!

Astăzi Vasula este tânără mămică la rândul ei, mândrindu-se cu un frumos băieţel.

4 iulie 1976

Drama unui copilaș

Cât este de atentă fiecare mamă cu copilul ei, cum îl supraveghează, îl îmbracă, îl împodobește și îl îmbrățișează, dorindu-și-l a fi cel mai bun!

Într-una din căsuțele joase aflate în apropiere de biserica din Pantanasas (Patra, Grecia), o familie își trăiește suferința. Imediat după nașterea celui de-al doilea copil, când și-a revenit din anestezie, i-au arătat mamei bebelușul: limba copilului atârna afară din gură. Ceva urât a simțit atunci mama în sufletul ei. La primul alăptat copilul încearcă să sugă, dar nu reușește. Limba lui este mai lungă decât dimensiunea obișnuită și atârnă afară din gură 3, 4 centimetri. O dramă începuse...

Mama s-a întors acasă cu copilul. Trei ani de zile drumuri dus-întors la Atena fără nici un rezultat. Limba copilului s-a mărit și atârnă mai jos de bărbie. Saliva îi curge continuu din gură...

„Doamne, Dumnezeule, se roagă mama, luminează-ne ce să facem..."

Doctorii au găsit că cea mai bună soluție ar fi să-i facă operație copilului și să-i taie limba, dar după aceasta copilul nu va mai vorbi niciodată în viața lui.

Părinții însă nu pot să accepte asta.

Au vândut tot ce au avut și au plecat cu copilul în Suedia, la Stockholm, la o clinică de specialitate. Concluzia medicilor de aici este însă aceeași cu cea a medicilor greci. Trebuie „să taie limba". Tatăl și mama însă spun „Nu"; au telefonat apoi în Patra, acasă, și au spus rudelor că se întorc. Durerea nu-i lasă să mai spună nimic altceva.

Acasă îi așteaptă cu nerăbdare părinții, frații, rudele mai apropiate. Văzând însă pe copil și pe părinții disperați că nici această lungă și chinuitoare călătorie nu a avut nici un rezultat, pe

toți îi cuprinde tristețea. Se îmbrățișează și plâng. Ce să le spună? Cum să-i mângâie? Se aude un glas. Este o femeie luminată și credincioasă a cărei viață este numai Biserica și Sfinții.

„Ascultați-mă, le zice părinților, cred că Dumnezeu va asculta rugăciunea noastră, a tuturor". Apoi îi spune mamei:

„Du-l pe copil la Sfântul Ioan Rusul care este mare făcător de minuni și aleargă peste tot unde-l trimite Dumnezeu. Roagă-l fierbinte să-l cerceteze și pe copilul tău. Acum, dacă nu sunteți prea obosiți, să mergem la biserică să ne rugăm."

Cea mai bineprimită rugăciune înaintea lui Dumnezeu, spune medicul francez Alexis Carel, este cea pe care o facem pentru ceilalți.

La biserică, bătrânul preot cântă paraclisul Sfântului Ioan, se face și o mică priveghere care durează până mai târziu, în noapte. Se întorc acasă împreună, tot întristați însă.

Aprind lumina și... mama nu se poate opri să nu strige:

„Sfinte Ioane, atât de repede ai alergat la durerea noastră de nesuportat? Sfinte Ioane, ce văd oare ochii mei obosiți, care trei ani de zile nu s-au uscat din lacrimile cele amare ale durerii?..."

Toți privesc și nu le vine să creadă: suferința copilului luase sfârșit. Limba intrase la locul ei și copilul vorbea!

Întâmplare de netâlcuit pentru logica omenească. Întâmplare care pentru mulți pare o poveste falsă. Pentru cei mulți care refuză să treacă peste logica rece și peste nivelul simțurilor trupești. Pentru cei credincioși însă lucrurile sunt simple. Pentru cei credincioși toate au explicația lor.

16 mai 1966

Credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute.
(Evrei 11,1)

Călătorie de 100 kilometri

În orașul Istiea, în nordul insulei Evvia, s-a născut un copil cu picioarele răsucite și lipite de coaste. Trei ani și jumătate s-au zbătut doctorii, împreună cu părinți, să poată face ceva pentru copil. După un șir lung de operații, medicii au reușit să dezlipească picioarele și să le aducă în poziția firească.

„Tot ceea ce a ținut de noi - am făcut. Copilul însă nu va merge niciodată pentru că aproape nu are deloc nervi la picioare. Mergeți și... cum va fi voia lui Dumnezeu".

Acasă tatăl, văzându-și copilașul paralitic întins pe pat, și-a adus aminte de Sfântul Ioan și, cu durere amară în suflet, a zis:

„Sfinte Ioane, cum voi putea să privesc toată viața pe acest sărman copil al meu culcat în pat tot timpul? Cum voi putea duce această povară? I-ai făcut pe atâția și atâția bine în toată lumea, fă-l și pe săracul meu copil să stea pe picioarele lui, să păşească. O să vin desculț la biserica ta, nu mi-a mai rămas nimic. Mai am în grădină un mieluşel, o să ți-l aduc ție în dar".

Și au plecat desculți el și sotia, unul ducând copilul iar celălalt mielul. Au mers din Istiea până în Procopie, unde este biserica cu sfintele moaşte, două zile și jumătate, singuri pe drumul care traversează păduri și prăpăstii în nordul insulei Evvia, cu nădejdea încuibată în suflete că Sfântul va vedea durerile lor și le va împlini dorința.

Ajunși la biserică, se face o slujbă la racla cu sfintele moaşte. În timp ce preotul cântă Paraclisul Sfântului Ioan, tatăl și mama plâng lângă copilașul întins pe spate lângă racla

sfântului. Rugăciunea tuturor se înalță din adâncul sufletelor îndurerate; suferințe uneori fără de măsură ale aproapelui, ale omului de lângă noi la care, de multe ori, nu luăm seama.

Seara părinții nu au voit să doarmă în nici una din cele două mari clădiri ridicate lângă biserică pentru credincioșii care vin aici. Au întins o saltea în fața ușii încuiate a bisericii și s-au culcat aici. Către miezul nopții tatăl îl trezește pe copilul paralitic. Se deșteaptă și mama și-l întreabă: „Anastase, ce oră e, de ce trezești copilul, ce ai cu el?"

„Trezește-te, femeie, Sfântul a săvârșit minunea. Ridică-te, copilul meu, dă-mi puțină apă să beau." (La capătul saltelei aveau o cană cu apă).

Nu de apă însetează însă tatăl; însetează să vadă minunea: copilul se ridică și face primii pași ai vieții lui!

În miez de noapte părinții încep să strige. Se trezește satul întreg, se trezesc ceilalți creștini veniți să se închine la moaștele Sfântului. Se bucură împreună de minunata întâmplare, de puterea dată de Dumnezeu prin Sfântul Său!

De atunci, în fiecare an, primăvara, un flăcăiandru zvelt vine la biserica sfântului cu un mielușel în brațe, pe care îl oferă ca prinos de recunoștință pentru marele dar primit: acela de a putea merge pe picioarele lui. Îmbrățișează sfintele moaște, le sărută de multe ori, apoi se întoarce la lupta cu viața.

19 septembrie 1976

«Nu te împiedica a împlini făgăduința în vreme bună...»
(Înțelepciunea lui Isus Sirah 18,22)

La spitalul de boli canceroase „Sfântului Sava" -1978

La marele spital „Sfântul Sava" din Atena o mamă se luptă cu marele dușman al omenirii – cancerul. Boala însă învinge. Doctorii îi înștiințează pe copiii dânsei, să vină să o ia.

„Nu vă mai chinuiți la alt spital, mama voastră nu mai are alte speranțe de viață, li s-a spus. Luați-o și duceți-o acasă. Dacă moare aici o să vă chinuiți mai mult, căci trebuiesc făcute multe acte și sunt multe proceduri de împlinit".

Copiii, cinci frați din orașul Kavalei, s-au adunat la aflarea veștii în jurul mamei și plâng. Pentru mama lor, bătălia pentru viață era pierdută. Cea care le dăduse viață urma acum să moară.

În acele momente prin fața salonului lor trece o doamnă necunoscută. A văzut scena și a înțeles.

„Mama voastră este, copii? Ascultați-mă, nu mai plângeți, deasupra doctorilor și a științei este Dumnezeu și Sfinții Săi. Omenește ați făcut tot ceea ce se putea face. Am fost să mă închin la biserica Sfântului Ioan Rusul din insula Evvia, unde se păstrează sfintele moaște întregi. Am luat puțin mir din candela Sfântului să ung cu el pe o rudă de-a mea care este internată aici, în spital. O să ung cu el și pe mama voastră și... cum o vrea Dumnezeu".

Cât de mult valorează, într-adevăr, pentru omul de lângă noi care suferă, care plânge, care este îndurerat, să-i spui câteva cuvinte, să-i arăți puțină compătimire. Chiar și numai să stai alături de el, în durerea lui, fără să spui nimic, și aceasta îi dă curaj și nădejde celui ce suferă.

Cu puțină vată înmuiată în mir, doamna necunoscută a făcut semnul sfintei cruci pe fruntea bolnavei și a plecat (învățătura Bisericii aceasta este: puterea tămăduitoare a lui Hristos se transmite prin sfintele vase și obiecte de cult, prin

sfintele moaşte, prin mir, prin apa sfinţită etc.) Chiar dacă acest mod de trecere a energiilor necreate, nemateriale ale lui Dumnezeu în trupurile şi în sufletele noastre ni se pare simplu, smerit, trebuie să fim ferm convinşi că nu suntem nici vrednici şi nici în stare a cere să vină să ne vindece însuşi Hristos sau unul din sfinţii Lui, ci Îi cerem să ne trimită puterea Lui de vindecare în cel mai simplu mod. Şi, mai ales, să credem că acolo, în Sfântul Potir, sub chipul simplu al pâinii şi al vinului, avem însuşi Trupul şi Sângele lui Hristos. Dar să ne întoarcem la întâmplarea noastră.

După puţin timp bolnava a deschis ochii, şi-a văzut copiii plângând şi a făcut semn să se apropie careva dintre ei. Vine lângă ea fata cea mai mare şi mama îi şopteşte:

- De ce, copiii mei, plângeţi aşa?

- Mămico, de atâtea zile nu ne-ai mai văzut şi ne întrebi de ce plângem?

- Ei, copilul meu, acum puţin timp a venit aici un militar, mi-a spus că-l cheamă Ioan Rusul. A făcut semnul sfintei cruci pe fruntea mea şi mi-a spus că „o să mă reîntorc la viaţă".

În ciuda cumplitei boli „incurabile", mama s-a făcut bine. Acum trăieşte împreună cu copiii şi nepoţii ei, aşa precum a vrut Dumnezeu şi Sfântul Său.

8 august 1978

«Şi iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui; căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de haina Lui şi mă voi face sănătoasă.»
«Şi-L rugau ca numai să se atingă de poala hainei Lui; şi câţi se atingeau se vindecau." »

«...scoteau pe cei bolnavi în uliţe şi-i puneau pe paturi şi pe tărgi, ca venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei... şi toţi se vindecau." »

(Matei 9,20; 14,36; Fapte 5,14-15)

„Trebuie să primeşti operaţia pe creier"

Un cunoscut inginer din Atena, după mai multe analize de laborator, află de la medici că durerile de cap foarte puternice şi schimbările pe care le simţea în starea de sănătate se datorează unei tumori maligne, unui cancer la creier.

Doctorii îl îndeamnă să se hotărască singur să i se facă operaţia: trebuie tăiată cutia craniană deasupra frunţii, apoi de jur împrejur şi, după aceea, să i se extragă tumoarea. Întreabă dacă pot apărea şi efecte secundare negative; i se spune care sunt pericolele, riscurile ca operaţia să nu reuşească, tot adevărul. Inginerul nu acceptă operaţia şi începe să aibă crize din ce în ce mai dureroase.

La câteva zile după aceea, la ora 3 noaptea, sună telefonul.

- Unchiule, tu eşti? - îl întreabă nepoţica sa de 13 ani, un adevărat îngeraş. Unchiule, iartă-mă că-ţi telefonez la ora asta, dar de-abia m-am trezit. Am avut un vis despre tine. Am văzut în somn un tânăr blond, înalt, frumos, care mi-a zis: Copilul meu, sunt Sfântul Ioan Rusul, spune-i unchiului tău, inginerul, să primească operaţia ca să i se extragă tumoarea. Voi ţine eu mâna chirurgului, nu i se va întâmpla nimic rău. Unchiule, să nu spui „nu" Sfântului.

Inginerul acceptă, i se face intervenția chirurgicală și tumoarea este extirpată.

Cum străluceau fețele tuturor când l-am văzut aici în biserica Sfântului (povestește preotul acestei biserici), împreună cu nepoțica ce vorbise cu Sfântul! Și-a scos pălăria, pansamentele erau încă pe locul unde se făcuse tăietura craniului. „Doctorii mi-au spus că nu trebuia să ies încă, părinte. N-am putut însă; trebuia să vin, să-i mulțumesc din toată inima și din tot sufletul acestui minunat sfânt care aleargă pretutindeni să ajute, chiar și fără să-l chemi".

10 martie 1980

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te vindecă de boli.
(Ieșire 15,26)

Cu primul avion

Într-unul din marile spitale ale New York-ului toate sunt pregătite pentru operația d-lui Gheorghiu Scura, cetățean american de origine greacă, care are într-unul din plămâni o tumoare canceroasă mai mare decât o gutuie. Soția acestuia, d-na Atanasia, cere însă o mică amânare a operației. Directorul spitalului îi acordă o amânare, de două zile.

Ce se întâmplase? În ultima clipă a simțit în sufletul ei dorința de a da soțului ei înainte de operație câteva picături de agheasmă și puțin mir de la candela care arde fără întrerupere în fața raclei cu sfintele moaște ale Sfântului Ioan Rusul. A telefonat în Grecia, la biserica Sfântului, și a rugat

pe preotul de aici să-i trimită aceste daruri simple cu primul avion pentru New York. Aşa se şi întâmplă: cu primul avion este trimis un pachețel conținând două sticluțe - una cu agheasmă iar cealaltă cu mir de la candela Sfântului.

Pe marele aeroport al New York-ului, atunci când primeşte în mână micul pachețel, d-na Atanasia nu-şi mai poate stăpâni lacrimile. Consideră că l-a primit pe însuşi Sfântul şi i se roagă fierbinte pentru vindecarea soțului. Dl. Gheorghiu priveşte cu ochii plini de lacrimi la soția care, săvârşind parcă o sfântă slujbă, îi oferă cu dragoste binecuvântările (agheasma şi mirul) primite din Grecia. D-na Atanasia merge apoi la directorul spitalului şi îi cere să se mai facă o dată analizele. Mirat de insistențele acesteia, directorul dă dispoziție să i se facă bolnavului o radioscopie simplă.

Minunea pe care o aştepta, care din prima clipă nădăjduise că o să se întâmple, într-adevăr se petrecuse! Uimiți, doctorii se încredințează că noua radiografie nu mai arată nici o tumoare; insistă, încearcă să explice ştiințific minunea pe care o văd împlinită în ochii lor.

„Explicație ştiințifică nu se poate da minunii făcute de Sfântul Ioan", spune credincioasa doamnă Scura şi se bucură de tovarăşul ei de viață care s-a reîntors în sânul familiei, la serviciul său, şi slăveşte zi şi noapte pe Dumnezeu şi pe Sfinții Săi.

3 iunie 1983

Şi prin credința în numele Lui, pe acesta pe care îl vedeți şi îl cunoaşteți, l-a întărit numele lui Iisus şi credința cea intru El i-a dat lui întregirea aceasta a trupului înaintea voastră, a tuturor.

(Faptele Apostolilor 3,16)

Casa e a ta

Doamna Areti K., văduvă, împreună cu singura ei fetiță Hrisa, nu au apucat să-şi revină după moartea prematură a soțului şi tatălui, că s-au aflat în fața unei nedreptăți cu adevărat neomeneşti. Cei trei frați ai soțului defunct, după ce şi-au luat partea lor de moştenire, au depus reclamație la Tribunal, vrând să ia şi casa doamne Areti, situată într-una din zonele centrale ale Atenei. Folosindu-se de moartea fratelui lor, cunoscând că unele legi nu sunt foarte clare, au intentat proces, s-au judecat şi au câştigat clădirea. Mama şi fata se găseau într-o adevărată junglă în care fiara cea mai puternică o mănâncă; pe cea slabă. Altă moştenire nu au. Cu cei câțiva bani aflați la bancă hotărăsc să se lupte din răsputeri pentru a-şi recăpăta casa. Este casa lor, rodul ostenelii, al sudorii, al sângelui soțului ei, este singura lor avere. Ajung până la curtea de apel, dar pierd iarăşi. Se îndreaptă atunci către Areopag, la Curtea de Casație, la cea mai înaltă judecătorie a Greciei.

Mama şi fata privesc înapoi la toată lupta pe care au dus-o, la toate ostenelile făcute, la viitorul nesigur. Cu trei hotărâri judecătoreşti negative cum să mai aibă nădejde că se va lumina de ziuă în viața lor, că va mai răsări lumina dreptății? Ce anume va putea înmuia inima împietrită de răutate a rudelor? Este ora două şi jumătate în noaptea dinainte de proces când, într-o aşa stare de deznădejde sufletească, mama şi fata încearcă să adoarmă.

În vis, văduva vede cum se ceartă cu cumnații ei. Apoi vede cum se apropie de ea un tânăr cu fața senină, liniştește şi îi spune: „Casa e a ta. De proces o să am eu grijă. La orice necaz şi primejdie cereți ajutorul lui Dumnezeu şi nouă, celor

ce-l slujim Lui. Eu sunt Ioan din Rusia. Mergeți mâine la judecătorie liniștite".

Mama se trezește, o trezește și pe fată. Cele două femei singure, nedreptățite, se roagă până în zori cu zbucium și nerăbdare.

Dimineață, înainte de a intra în sala de judecată, avocatul, întors urgent din străinătate pentru procesul lor, le dă ultimele sfaturi. Le îndeamnă să aibă curaj și sânge rece. De unde să știe ce nădejde aveau ascunsă în inimile lor?

Curte de Casație a hotărât: casa aparține văduvei răposatului și fiicei acestuia, având proprietate deplină asupra ei.

(Povestește preotul bisericii):

„Părinte, mi-au spus când au venit la biserica Sfântului Ioan, nu-l cunoșteam pe Sfântul. Ne rugam lui Dumnezeu, aveam duhovnicul nostru, ne împărtășeam cu Sfintele Taine, însă aici nu veniserăm niciodată, nici nu ne rugaserăm vreodată Sfântului Ioan.

Părinte, cum ne cunosc, cum se mișcă sfinții printre noi, cum știu toate necazurile noastre?"

28 martie 1985

«Scris este: Că îngerilor Săi va porunci, pentru Tine, ca să te păzească.»
(Luca 4,10)

„Ioan Rusul"

Aproape două ore se rugase plângând dl. Constantin Polihronie, mare funcționar de stat, în fața raclei cu

moaştele Sfântului. Era îmbrăcat numai în pijama şi un taxi îl aştepta la poarta bisericii. Când a terminat, a pornit încet spre ieşire, târându-şi pantofii pe podea. L-am oprit puţin, povesteşte preotul bisericii, să-l întreb, dacă vrea să ne spună, de ce a plâns atât, de ce venise aşa îmbrăcat la biserică şi dacă nu cumva dorea o cameră să se odihnească puţin.

- Nu, părinte, m-a odihnit pentru mulţi ani Sfântul, acest mare şi făcător de minuni doctor căruia îi slujiţi. Astăzi de dimineaţă a venit la spital soţia mea să mă vadă. De mai bine de zece ani nu mai stăteam drept, aşa cum sunt acum. Din cauza unei afecţiuni cronice a sistemului nervos şi a unei boli prin care am trecut, mi-am şubrezit atât de mult sănătatea încât am fost nevoit să ies la pensie înainte de termen şi să mă internez în spital. La doi ani după aceasta aveam picioarele paralizate mai mult de 80%. Paralizia, starea sufletească rea, deznădejdea mă duseseră aproape de moarte.

Astăzi, aşadar, când a venit soţia la spital să mă vadă, m-a găsit dormind şi nu m-a trezit, ci s-a aşezat pe un scaun alături de patul meu. Pentru câteva clipe a prins-o somnul. Vede în vis cum în salonul vecin se făcea vizita doctorilor. În mijlocul lor a zărit pe unul tânăr, străin. Soţia mea s-a apropiat de el şi i-a zis:

- Doctore, sunteţi străin? Vă văd pentru prima dată la spital. Vă rog, în salonul de alături zace soţul meu, paralizat de zece ani. Doctorii mi-au spus adevărul: o să-mi pierd tovarăşul de viaţă, o să-mi pierd singurul sprijin. Soţul meu o să moară.

- Mergeţi, doamnă, aşteptaţi, îl voi vedea şi pe soţul dumneavoastră.

- Da, doctore, aştept; spuneţi-mi dacă vreţi numele dumneavoastră.

- Ioan Rusul, i-a răspuns.

S-a trezit și a sărit de pe scaun! Mă vede cum încerc singur să mă ridic, sprijinit pe coate.

- Ajută-mă, îi zic, cineva mă ține de subsuori și mă ridică, ajută-mă și tu.

M-am ridicat în picioare, pe podea. Plânsul soției a făcut să se adune în jurul nostru doctorii și asistentele medicale. Doctorul responsabil al secției, un creștin cu adevărat credincios, a fost profund mișcat când a auzit de la soția mea cele petrecute și mi-a spus:

- Domnule Polihronie, nu cereți să vă schimbați pijamaua, plecați, luați un taxi și mergeți la biserica vindecătorului dumneavoastră, la sfântul Ioan, în Evvia, unde se află sfintele moaște întregi. Mergeți, mulțumiți-i din suflet și veniți apoi să vă facem externarea care de această dată - lucru rar, desigur - este semnată nu de un doctor ci de un sfânt. Cred tot ceea ce spun și ca creștin și ca medic. Deasupra științei noastre este atotputernicia lui Dumnezeu și a Sfinților Săi...

Acestea mi-a spus, părinte. Acestea le vedeți. Dați-mi și sfinția voastră binecuvântare.

Acestea le-a spus, acestea le-am văzut la acest om binecuvântat care, cu ochii plini de lacrimi (bărbaților, pentru a plânge, trebuie să li se întâmple ceva cu adevărat serios), nu știa cum să-i mai mulțumească Sfântului.

22 februarie 1984

„Așa sunt uitați prietenii?"

De fiecare dată când îmi amintesc sau aud aceste cuvinte, povestește preotul bisericii, mă cuprinde veselia și râd

împreună cu bătrânul pensionar Nicolae, fost muncitor la o fabrică din zona Pireului. Moş Nicolae (purtând de mai bine de 20 de ani nişte ochelari cu lentile groase şi vechi, aproape fără nici un fir de păr în cap), în discuţiile lui, în rugăciunile lui, îl numeşte pe Sfântul Ioan prieten şi într-adevăr îl are ca pe un prieten. Este aşa de copilărească simplitatea şi naivitatea lui!

„Am venit şi anul ăsta, părinte, am venit să-l salut pe Prietenul meu. De ani de zile suntem prieteni! Şi cum să nu fie aşa, dacă îmi împlineşte imediat tot ceea ce îi cer?".

Într-un an bătrânul Nicolae a venit supărat, cu o adâncă mâhnire în suflet. A intrat în biserică, nu ne-a salutat ci s-a dus direct la racla cu sfintele moaşte. Când şi-a terminat de spus „of-ul" către Sfântul a venit şi mi-a zis:

„Ce vreţi, azi am mare supărare, adică ce zic eu astăzi, că o am de ieri dimineaţă. Ieri, pe la ora zece, am cumpărat o bucată de ficat de miel şi i-am spus nevestei să-l pună la tigaie, iar eu am alergat la băcănie să cumpăr puţin vin.

La semafor, unde m-am oprit şi aşteptam să se facă verde, am auzit în spatele meu un glas: Aşa sunt uitaţi prietenii? Eram singur. Mă uit în spate - nimeni. Sus la balcoane - nimeni; glasul însă îl auzisem foarte aproape de mine.

S-a aprins lumina verde, am traversat, am intrat în băcănie; aici se auzeau nişte cântări bisericeşti minunate.

- Frumoasă casetă cu cântări - îi zic vânzătorului.

- Nu-i casetă, moş Nicolae, se transmite Sfânta Liturghie la radio. Astăzi este sărbătoarea Sfântului Ioan Rusul, în Evvia, slujesc acolo 6 arhierei, după cum a spus prezentatorul.

N-am mai cumpărat nimic. Am ieşit, am traversat pe roşu. Şi acum am în urechi claxoanele, frânele, strigătele şoferilor. Am ridicat amândouă mâinile în sus şi le-am făcut semn să se oprească toţi, să pot traversa. Ce să fac? N-am mâncat de

ieri nimic, nici nu vreau să mănânc. Puțin lucru este să-ți spună un sfânt că l-ai uitat? Pot să-i mai zic acuma prieten?"

Da, moș Nicolae, i-ai fost și îi vei fi prieten. Măcar să ajungem și noi la simplitatea și la curăția inimii tale.

11 aprilie 1985

«Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc. De acum nu vă mai zic slugi, ... ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.»

(Ioan 15, 14-15)

Să-mi spună iarăși „mamă"

În iunie 1976, într-unul din satele de munte din regiunea Arta (Grecia), au sosit să-și petreacă vacanța de vară trei copii din cei patru ai satului care mergeau la liceu. Dintre ei lipsea Tanasis, fiul Dimitrei P.

Tanasis, singurul copil al familiei, își pierduse tatăl care suferise de o boală de ficat. Mama, cu toată sărăcia și necazurile ei, a vrut ca singurul copil pe care-l avea să învețe carte. L-a trimis la oraș, a făcut gimnaziul iar acum era în ultimul an de liceu.

Aflând că fiul ei nu s-a întors împreună cu ceilalți, a alergat neliniștită la colegul acestuia, Gheorghios Ghiuzeli, să afle ce se întâmplase, iar acesta îi spune tot adevărul: Tanasis nu mai mergea la ore din martie, se întovărășise cu niște persoane suspecte, a închiriat altuia camera și a plecat.

„Şi ca să-ţi spun tot adevărul, tanti Dimitra, s-a amestecat în nişte lucruri scârboase, înţelegi?".

A înţeles. Lovită parcă de trăznet, nu mai vede înaintea ei nimic; pieptul i se striveşte şi în gât i s-a pus un nod care o îneacă. Vrea să plângă însă nu poate. Lacrimile i-au secat plângându-şi bărbatul, inima îi este învârtoşată acum. De cine se îngrijise sărmana mamă până acum? Pentru cine rămăsese flămândă de multe ori, nici o haină nouă nu mai pusese pe ea, numai să poată să mai pună un bănişor de-o parte, să poată să iasă la capăt cu nevoile băiatului?

A plecat la oraş, în Arta. „O să merg pe drum şi-o să-ntreb: N-aţi văzut pe băiatul meu?" În mijlocul oraşului însă pe cine să cunoască, cu cine să vorbească? La camera pe care o avusese închiriată băiatul, cei ce locuiau acum acolo i-au spus aceleaşi lucruri pe care le ştia şi ea de la colegi, şi încă ceva: dintre noii lui prieteni făcea parte şi unul cunoscut în oraş pentru afacerile lui murdare, în vârstă de mai bine de 40 de ani.

Nefericita mamă nici nu mai vedea pe unde mergea, pe unde păşea. A colindat toate drumurile: nicăieri nici un semn. Întoarsă în sat, zilele şi nopţile le petrecea la fel; „Dumnezeul meu, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajutaţi-mă că pier".

Nu trecuseră nici trei-patru zile şi „orfanul" ei s-a întors. Nebărbierit, plin de aere şi cu privirea sălbăticită. Nu acesta era copilul ei. Nu plecase aşa ultima dată de acasă. Cum ajunsese în halul acesta?

Nu apucă însă să spună nici un cuvânt, că aude: „Ai ceva mărunţiş? Aruncă-mi-l că plec". Mama însă vrea să-i vorbească, să-l strige, să vadă ce-i cu bacalaureatul lui, de ce a ajuns aşa. N-a avut însă timp. A apucat-o strâns de umăr şi i-a repetat, mai sălbatic: „Dă-mi banii şi plec".

Mama încearcă iarăşi să vorbească cu el şi atunci „copilul ei" o loveşte, îi ia micile economii şi dispare.

Ca toate lucrurile „de-a gata" însă, banii se termină repede. N-a muncit, nu s-a obosit, n-a pierdut nopțile ca să-i adune, aşa că îi împrăştie unde şi cum vrea. După câteva luni s-a întors iarăşi după „ceva mărunțiş". I-a băgat în buzunar şi a dispărut.

Opt ani de zile a ținut această dramă. Mama a ajuns o zdreanță, o umbră, un schelet. Pe copilul ei, care acum se ocupa cu drogurile, sau i-l vor aduce acasă mort, sau îl va găsi la închisoare. Aceste ultime veşti nu le mai poate suporta, simte cum se scurge din ea ultima picătură de viață.

În mijlocul acestei negre disperări primeşte o povață:

„Sărmano, te-a nenorocit fiul tău, o să mori. Mergi şi închină-te la un sfânt care are sfintele moaşte întregi pe insula Evvia. Este mare făcător de minuni, roagă-l şi va auzi suferința şi durerea ta".

A plecat, a ajuns la biserica Sfântului.

Halul în care arăta l-a făcut pe preotul bisericii să înceapă imediat să cânte Paraclisul Sfântului Ioan, în fața raclei cu sfintele moaşte. Căzută jos, o auzeau zicând: „Adu-mi copilul înapoi acasă, Sfinte Ioane. Du-te şi găseşte-l şi luminează-l să-mi zică iarăşi - mamă, ca mai înainte. Adu-mi-l înapoi, Sfinte Ioane".

În ziua următoare s-a slujit Sfânta Liturghie în numele copilului „rătăcit". Femeia îndurerată repeta tot timpul aceeaşi frază: Sfinte Ioane, adu-mi copilul acasă să-mi zică iarăşi „mamă".

Când s-a întors în sat a găsit uşa descuiată: o aştepta copilul ei. „Mamă (acesta a fost primul lui cuvânt), m-am întors, mă mai primeşti? Mamă, îmi pare rău de tot ce ți-am făcut. În locul bietului tata care a murit o să stau eu acasă, să te ajut, să lucrez puținul pământ pe care îl avem. Mamă,

iartă-mă, de alaltăieri am înțeles că ani și ani de zile te-am torturat de moarte și că m-am chinuit și pe mine însumi".

Mama izbucnește în plâns. Nu poate să vorbească.

Spre seară l-a privit și i-a zis: „Bine ai venit, copilul meu, la casa noastră. Rămâi aici. Dimineață eu plec. Mă duc să-i mulțumesc Aceluia care alaltăieri, cum ai zis, te-a căutat, te-a găsit și te-a adus aici. Fiul înfricoșat n-a înțeles nimic, nici n-a îndrăznit s-o mai întrebe altceva.

După două zile, văzând-o iarăși în biserică, preotul gândea că se rătăcise poate din cauza necazurilor și a torturilor sufletești, și nu mai știa să se întoarcă acasă. Însă nu, știa, își găsise drumul și ea și copilul ei care îi spune iarăși „mamă".

30 iunie 1984

Săptămâna mare – 1980

În Duminica Floriilor, după-amiază, la preotul bisericii Sfântului Ioan Rusul s-a prezentat o familie: „Am venit, părinte, împreună cu soția mea, să rămânem aici la dumneavoastră în Săptămâna Sfintelor Patimi ale Domnului. Vrem să ne spovedim amândoi și, dacă suntem vrednici, să ne împărtășim cu Sfintele Taine. Mai întâi aș vrea însă să vă povestesc despre săptămâna noastră mare, despre patimile noastre. De șase luni de zile am pierdut orice urmă a fetei noastre, studentă la drept în anul trei. Acum șase luni ne-a telefonat și ne-a zis că vrea să schimbe locuința și imediat cum se va muta ne va suna și ne va spune noua adresă. De

abia a închis telefonul că am şi plecat cu soția mea după ea, la Tesalonic. Proprietarii locuinței pe care o avusese închiriată nu ne-au ascuns adevărul: fata noastră plecase de opt zile de aici şi, mai mult, era căutată de secția antidrog a poliției! În ultimul timp se întorcea acasă în zori şi dormea toată ziua.

La Universitate, unul dintre prietenii noştri mai vechi, cu câteva cuvinte a făcut să crească şi mai mult frica în noi: „Căutați s-o găsiți cu orice preț, fata voastră este în primejdie".

În zadar însă am căutat peste tot, nici o urmă.

După două luni am primit un telefon de la ea. Ne-a vorbit cu nişte expresii triviale pe care „fata noastră" n-ar fi putut să ni le spună niciodată. Ne-a amenințat să nu o mai căutăm, că ea nu mai are părinți. Acum are altceva, nu vrea să mai ştie de noi. Nici Universitate nu-i mai trebuie, există lucruri mai frumoase în viață.

De şase luni, părinte, am lăsat toate şi am căutat cu orice mijloc şi în orice fel să o găsim. S-a deschis pământul şi a înghițit-o. Sau a fugit în străinătate, sau au omorât-o undeva traficanții de droguri. De la Tesalonic am aflat că au dispărut mai mult de două sute de tineri şi mulți dintre aceştia nu mai apar niciodată.

Acest Paşte n-am fi putut să-l facem acasă. Am fost iarăşi la Tesalonic, am răscolit prin cele mai murdare taverne, s-au înnegrit sufletele noastre de ce am văzut acolo. Ne-am întors acasă, dar casa nu ne mai încăpea. Ce să facem, alt copil nu avem, rămânem pustii în lume, ultima noastră nădejde este Sfântul Ioan, căruia îi slujiți aici; nu vom mânca nimic toată Săptămâna Mare, vom sta aici lângă sfintele moaşte şi-l vom ruga cu lacrimi din toată inima şi din tot sufletul să ne salveze copilul."

În Sâmbăta Mare aud în biserică cântându-se: „Să tacă tot trupul omenesc şi să stea cu frică şi cu cutremur..."

„Părinte, am vrea să mergem acasă, să fim deseară la slujba învierii la noi în sat. Şi au plecat. Au plecat cu o speranţă ascunsă în inimi şi cu o bucurie zugrăvită pe feţe.

*

În ziua de Paşti, la prânz, bat toate clopotele bisericii Sfântului Ioan pentru a începe slujba vecerniei - „a doua Înviere". Înainte de a începe însă, preotul, în veşminte de praznic şi cu lumânarea de la slujba învierii în mână, vede la uşa pe jumătate deschisă a Sfântului Altar pe cei doi părinţi care ieri se întorseseră la casa lor. Acum erau aici, împreună cu fata lor!

- Părinte, părinte, fata noastră, Naty! Aceasta este fetiţa noastră iubită! Am găsit-o acasă, ne aştepta. Părinte, cum să mulţumim acestui mare Sfânt? O, Doamne, Doamne, slavă Ţie şi Sfântului Tău!

- Bucură-te, Naty, împreună cu părinţii tăi! Tare mult mă bucur şi eu de această vizită a ta la Sfântul Ioan.

- Mă bucur, părinte. Săptămâna aceasta am dus o luptă între viaţă şi moarte. Alegeam întotdeauna moartea. O putere nevăzută însă, mai presus de om, m-a răpit din drumul către moarte şi m-a readus la viaţă, acasă, aici. Voi cânta, părinte, voi cânta şi eu: „Hristos a înviat din morţi..". Şi fata a izbucnit în lacrimi şi suspine, în timp ce tatăl o strângea în braţele-i părinteşti...

Lumea, în biserică, aştepta nerăbdătoare. Se întârziase cu douăzeci de minute. Slujba însă începuse deja cu învierea fetei.

Sfintele Paşti - 1980

O foarte scumpă vază de flori

Copiii Şcolii Municipale din Kalithea (Atena) pot fi văzuți adesea cu fetele posomorâte, cu ochii umezi de durere şi emoție. De multe ori în timpul anului şcolar colega lor, Katerina, scoate un țipăt şi se prăbuşeşte printre bănci, în fața tablei sau în curtea şcolii şi începe să strige. Katerina este totdeauna speriată, râde foarte puțin şi trăieşte având în minte coşmarul acestor înfricoşătoare clipe. Strigătele ei groaznice, privirea sălbatică din timpul crizelor au străpuns inimile copiilor care zi şi noapte au în urechi țipetele ei. În timpul crizei Katerina strigă asemeni unui câine care urlă în noaptea întunecoasă şi rece, lăcrimează asemeni unei pisici sălbatice şi mugeşte ca o fiară, făcând să înghețe toți cei din jurul ei.

Katerina nu este psihopată ci suferă de demon. Psihopatia este o boală fizică, pe când îndrăcirea este o boală sufletească. Diavolul intră în om şi îl târăşte unde vrea, prin toate răutățile vieții. Începuse să pătimească înainte de a merge la şcoală. Acum era în clasa a cincea şi tot mai era chinuită de diavol. Împreună cu părinții ei s-a chinuit, s-a rugat, a mers pe la biserici, pe la mănăstiri, prin toate locurile sfinte; a postit mult auzind cuvintele Sfintei Evanghelii:

„Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim?"

Iisus le-a răspuns: „Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieşi, decât numai cu rugăciune şi cu post." (Marcu 9,28-29)

Împreună cu părinții a mers de două-trei ori şi la biserica Sfântului Ioan Rusul. Îngenunchea şi se ruga singură în fața raclei cu sfintele moaşte:

„Bunule Sfinte Ioane, te rog din toată inima, vindecă-mă să nu mai cad, să nu mă mai lovesc, să nu mai scot strigăte sălbatice, să nu-i mai supăr pe cei din jurul meu, pe colegi şi

pe prieteni. Sfinte Ioane, cresc; vezi, sunt în clasa a cincea, ce voi face în viață? Uite câte cicatrici am pe mine: mă prăbușesc acasă, pe drum, la școală. Bunule Sfinte Ioane, cum ai vindecat cu puterea ta dumnezeiască atâta și atâta lume, te rog, vindecă-mă și pe mine".

Cu atâta durere se ruga încât frângea inimile bieților părinți și a celor ce-o auzeau.

Într-o seară, ca în vis, un tânăr frumos, luminos, s-a oprit în fața ei.

„Katerina, am venit, mai căutat de multe ori, însă acum m-a trimis Dumnezeu. Sunt Sfântul Ioan din Rusia. Diavolul a plecat. Nu vei mai cădea, nu te vei mai lovi, nu te vei mai chinui de acum. Dimineață, când te vei trezi, să-i spui mamei; să veniți împreună la biserica mea și să-mi aduceți puține flori".

Mama a ascultat visul fetei ca pe cea mai frumoasă veste din viața ei. O aștepta să vină din Cer de ani și ani de zile. Să audă toți și să știe că diavolii nu se alungă cu antibiotice sau cu orice alt mijloc de vindecare. Părinții fetei au luptat cu duhurile viclene, au simțit că acestea nu sunt o creație a închipuirii omenești, cum vor unii să creadă și să spună. Poate că aceștia n-au fost încercați niciodată de diavol, nici n-au văzut vreodată un îndrăcit atunci când are crize. Părinții fetei vedeau cum se luptă cu ființe din lumea spirituală, diavolii se foloseau de copilul lor, puneau stăpânire pe voința ei.

Mama a coborât în piață și a cumpărat o glastră foarte scumpă din aur, porțelan și smalț. A cumpărat și cele mai scumpe flori pe care le-a găsit, pentru a împlini astfel dorința Sfântului.

Ce privelişte frumoasă, ce clipe de neuitat! Mama, ținând cu o mână pe Katerina iar în cealaltă glastra cu flori, urcă treptele bisericii. Cu ochii plini de lacrimi au lăsat florile pe

racla Sfântului şi au căzut în genunchi. Pe cât de mare le-a fost durerea atâția ani de zile, pe atât de fierbinte este puțina mulțumire pe care o pot aduce Sfântului şi lui Dumnezeu.

Katerina astăzi a terminat liceul şi şi-a găsit un loc de muncă. Întrebați dacă a mai fost chinuită de diavol? Dar nu i-a spus Sfântul: „Diavolul a plecat?" Într-adevăr, a plecat pentru totdeauna. Katerina crede acest lucru şi trăieşte înconjurată de mila şi iubirea lui Dumnezeu şi a Sfântului Său.

14 decembrie 1980

„Sfinte Ioane, mă urăşti?"

Au trecut opt ani de la ziua nunții lor. În zadar au aşteptat însă domnul Ghiorgos K. şi soția sa să le vină pe lume un copil. Inima lor este arsă de o tristețe adâncă şi de nevindecat. Ce jalnică este viața pentru o femeie care nu are copii, care nu este mamă! Soțul, întristat şi el, încearcă să-i dea curaj: „Ai răbdare, îi spune, asta-i voia Domnului; cu lacrimi şi supărare nu poți să schimbi nimic. Scopul nunții nu este numai dobândirea copiilor, ci şi creşterea noastră duhovnicească, unirea aici şi în veşnicie cu Dumnezeu".

Doamna Arhondula stăruia însă să se roage, să se roage din toată puterea sufletului ei. De mică, mama o învățase să se roage totdeauna pentru că, spunea, adevărații oameni se roagă din toată inima şi rugăciunea îi înarmează cu răbdare şi perseverență în luptele grele ale vieții. Mersese de multe ori cu familia şi la biserica Sfântului Ioan. După căsătorie se ruga adesea:

„Mare Sfinte Ioane, te rog, te implor, mijloceşte către Domnul nostru şi roagă-L să mă învrednicească să devin şi

eu mamă. Oamenii şi ştiinţa lor mi-au spus că eu nu voi fi niciodată mamă. Braţele mele vor rămâne goale, casa întunecoasă, inima mea îndurerată. Eu, Sfinte Ioane, voi aştepta răspunsul din Ceruri, să-mi dăruiască Dumnezeu un copilaş, să-mi umple casa, inima şi viaţa întreagă de bucurie. O să aştept, Mare Sfinte Ioane...".

*

Iarna lui 1979. Posomorâtă, doamna Arhondula încearcă să-şi adune gândurile şi să se roage. Nu poate însă, este istovită şi simte ceva urât înăuntrul ei. Ar vrea să plângă, să strige, să ameninţe. Se întoarce, vede pe perete icoana Sfântului Ioan şi izbucneşte în lacrimi: „Ce ţi-am făcut eu, Sfinte Ioane, de ce mă urăşti? De ce Dumnezeu nu vrea să-mi dea această bucurie? Sfinte Ioane, mă urăşti?"

Noaptea următoare se aud paşi urcând scările ce duc către casa lor şi cineva bate la uşă. S-au trezit amândoi, şi ea şi soţul. A ieşit doamna să deschidă. În întunericul de afară vede o lumină având chipul Sfântului Ioan: „Arhondula, ce rugăciune a fost aceea pe care ai făcut-o aseară? Sfinţii nu urăsc pe nimeni. Nu este însă voia lui Dumnezeu să dobândeşti acum copii. Vor mai trece doi ani şi va veni şi această bucurie".

A dispărut lumina, s-a stins şi ecoul glasului Sfântului.

Au trecut cei doi ani, apoi a venit şi bucuria de la Dumnezeu: primul, al doilea şi al treilea copil. Glasurile lor duioase au umplut acum de fericire casa şi inimile părinţilor.

3 decembrie 1979

«Strigat-au dreptii şi Domnul i-a auzit, şi din toate necazurile lor i-a izbăvit.»
Psalmul 33,16

Din Mekka Arabiei la Procopie, în insula Evvia

Pe când era rob turcilor, Sfântul Ioan a trimis în chip minunat o farfurie cu mâncare din Procopie (Asia Mică) la Mekka, în Arabia. Aceasta este printre primele minuni care mărturisesc îndrăzneala pe care o dobândise în fața lui Dumnezeu pe când era încă tânăr, în viața aceasta. Prin minunile sale Sfântul mărturisea ortodoxia, uimindu-i pe turci, dușmanii creștinismului, și îi întărea în credință pe creștini. Dragostea lui Hristos a dat puteri sfinților Bisericii asemănătoare cu cele date de Dumnezeu Sfinților Prooroci, Patriarhilor și tuturor drepților Vechiului Testament.

Unul din cei patru preoți care slujeau și slujesc la Biserica Sfântului din Procopie (Evvia) dorea să adune mărturii despre minunile Sfântului Ioan de la creștinii refugiați în Grecia în 1924, care au venit cu sfintele moaște din Asia Mică și care acum, în vârstă fiind, plecau unul câte unul către viața cealaltă, veșnică.

Într-o zi, pe când slujea în biserică Vecernia, singur fiind, cânta: „Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta..."; ajungând cu cădelnița să tămâieze sfintele moaște, privirea i-a căzut pe icoana care îl arată pe Sfântul Ioan îngenuncheat, rugându-se Domnului să trimită farfuria cu mâncare la Aga turc, aflat la Mekka. Privind icoana, preotul a zis întru sine: „Sfinte Ioane, bine ar fi fost dacă am fi avut măcar o copie a acestei farfurii, să o fotografiem pentru noua carte cu viața și minunile tale!"

După o săptămână, la intrarea în biserică preotul întâlnește o creștină venită din zona Spartei care îl întreabă: „Părinte, sunteți de aici, sunteți preotul acestei biserici?" răspunzându-i că da, aici slujește, femeia a continuat:

„Săptămâna trecută, vineri scara (în aceeaşi zi în care preotul spusese sfântului că i-ar trebui farfuria), am văzut în vis pe Sfântul Ioan şi mi-a zis: între lucrurile pe care le-a adus tatăl tău din Asia şi care se află în beciul casei voastre o să găseşti o farfurie de aramă. Curăţeşte-o şi să mi-o aduci la biserica mea din Procopie, pe insula Evvia, şi să o laşi aici pentru totdeauna, căci am nevoie de ea."

Acestea zicând, creştina a scos din geantă o farfurie de aramă şi a dat-o preotului. Acesta, uimit, a văzut că este identică cu farfuria din icoana Sfântului. A luat apoi farfuria, a sărutat-o şi, lăcrimând, a dus-o şi a aşezat-o pe racla Sfântului căruia i-a spus cu ochii plini de lacrimi: „Sfinte Ioane, atât de mult te îngrijeşti şi te oboseşti cu noi, păcătoşii? Slavă Dumnezeului nostru, slavă şi ţie că l-ai iubit, l-ai slăvit şi acum eşti împreună cu El în veşnicie. Îţi mulţumesc, Sfinte Ioane..."

Farfuria, mărturie peste trei sute de ani a minunii Sfântului Ioan, poate fi văzută acum în biserica unde se află sfintele moaşte: în localitatea Procopie, pe insula Evvia, Grecia.

30 octombrie 1976

Se vindecă hemoragia

Unul dintre preoţii care slujesc la biserica sfântului suferea de mai bine de 15 ani de hemoragii nazale, uneori curgându-i chiar foarte mult sânge.

Într-o zi, la ora 4 dimineaţa, mergea la biserica Sfântului să se pregătească de slujbă, fiindu-i rândul să slujească. Cu

câțiva metri înainte de a ajunge la biserică simte cum iarăși îi țâșnește sânge din nas, i se scurge pe barbă și îi umple rasa pe piept. Puțin amețit, pleacă să găsească o cișmea să se spele. Se gândea în acest timp că această hemoragie i se trage poate de la vreo boală care îl macină în ascuns. Mintea i se duce la familie, la cei trei copii și la soție, și se roagă: „Sfinte Ioane, dacă această boală o să mă ducă la moarte, să ai grijă tu de familia mea. Dacă însă pot să mă fac bine, vindecă-mă ca să pot să-mi împlinesc datoriile de preot și de cap de familie".

A așteptat puțin, i s-a oprit sângele, s-a spălat și a intrat în biserică. Este încă întuneric, nu există curent electric aici. Lumina pâlpâitoare a candelelor, cu reflexe aurii, face să se însuflețească fețele sfinților din icoane. Preotul zice apoi rugăciunile de pregătire pentru această mare lucrare, taina tainelor, care este Sfânta Liturghie. Pentru că a sluji preotul Sfânta Liturghie este într-adevăr un lucru mare și înfricoșător, nu numai pentru fiecare om dar și pentru toate puterile cerești care doresc să-l privească. Numai preotul a primit de la Dumnezeu această harismă, prin Sfânta Taină a hirotoniei, acel dar de a sluji Sfintele Taine și de a spune sfintele cuvinte ale rugăciunilor - și în acel moment să se împlinească cele pe care le spune.

„Deoarece cuvântul rugăciunilor pe care le citește preotul are putere dumnezeiască, cele pe care le cere poporul lui Dumnezeu, la Sfânta Liturghie, prin gura preotului, sunt lucruri care se împlinesc de fiecare dată" (Sf. Nicolae Cabasila).

În timp ce se ruga, înainte de a intra în Sfântul Altar, preotul cel bolnav a văzut lângă el, la aproape trei metri, un tânăr îmbrăcat militărește, înalt, blond, și care arăta că ar avea ceva de discutat cu preotul. Acesta și-a făcut mai repede închinăciunile la icoanele de la catapeteasmă și, pe când se închina la ultima icoană, tânărul s-a apropiat la un metru de

preot şi arăta că se grăbeşte. Apoi s-a întors şi s-a îndreptat către partea de apus a bisericii, arătând că nu mai aşteaptă deloc, pleacă.

Preotul a intrat repede în Sfântul Altar şi, înainte de a face metaniile din faţa Sfintei Mese, a zis paracliserului: „Spune-i militarului care este în faţa uşii şi care se grăbeşte să nu plece, să mă aştepte căci am terminat, mă închin în faţa Sfintei Mese şi vin".

Peste puţin timp se întoarce paracliserul cu respiraţia tăiată:

- În biserică nu-i nimeni, părinte, nici n-a intrat nimeni. Am ieşit afară, locul e pustiu, întunecos. Nimeni, trebuie c-a fost Sfântul Ioan, părinte.

- Poate, dar să nu spui la nimeni nimic.

De atunci au trecut alţi zece ani, dar din acel ceas niciodată nu i-a mai curs sânge din nas. Este liber a sluji acum, făcând din glasurile credincioşilor un singur glas, acela al preotului, care se roagă pentru „neştiinţa şi păcatele poporului".

29 iunie 1972

PARACLISUL

Sfântului Ioan Rusul

(Scris de Monahul Daniil din Sfântul Munte al Athosului)

De este preot, zice:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iar de nu este preot, se zice:

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noştri, Doamne Iisus e Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă..., Şi acum...:

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm şi să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm şi să cădem la Însuşi Hristos, Împăratul şi Dumnezeul nostru.

După care

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea întru credincioşia Ta, auzi-mă întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i

drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită în lăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu, ca un pământ însetoşat. Degrabă auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se pogoară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila ta, că la Tine mi-e nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă..., Şi acum...,

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule, (de 3 ori)

Apoi

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului. (de trei ori)

Şi troparele următoare, glasul al 4-lea:

La Ioan noi credincioşii să alergăm, cei ce în suferinţe şi în necazuri ne aflăm, şi să cădem strigând cu evlavie din adâncul sufletului: Sfinte, ajută-ne nouă, celor ce ne rugăm ţie, aleargă şi ne izbăveşte din această nevoie. Nu

trece, Sfinte, cu vederea, rugăciunea umilă a celor ce aleargă la acoperământul tău. (de două ori)

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a spune puterile tale noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea nevoi, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăvești pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi

Psalmul 50:

Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale șterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește. Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea. Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, ca să fii îndreptățit întru cuvintele Tale și să biruiești când vei judeca Tu. Că iată, întru fărădelegi m-am zămislit și întru păcate m-a născut maica mea. Că iată, adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți, spăla-mă-vei, și mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața ta și Duhul Tău Cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fărădelege căile Tale și cei necredincioși la

Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti dreptatea Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu - duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

CANONUL

Cântarea întâi, glasul al 8-lea:
Irmosul:

«Apa trecându-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Apăsat de cumplite necazuri, către tine îmi arunc şi trupul şi sufletul, rugându-mă ţie, cuvioase Părinte, să mă izbăveşti din nevoi şi suferinţe.

Într-una mă tulbură atacurile din partea trupului, fericite Ioane. Dăruieşte-mi linişte şi pace, Părinte, cu mijlocirile tale cele plăcute lui Dumnezeu.

Slavă...

Cetele cele viclene ale demonilor se luptă fără milă cu robul tău. Nimiceşte tăria acestora cu puterea Crucii şi cu rugăciunile tale.

Și acum...

Fecioară, poartă a lui Dumnezeu, deschide-mi ușa milostivirii, și din prag izbăvește-mă, cu îndrăzneala ta cea de maică, de păcatele cele aducătoare de moarte.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

«Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc și ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întărește întru dragostea Ta; că Tu ești marginea doririlor și credincioșilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Izbăvește-mă totdeauna de vicleșugurile oamenilor ce mă necăjesc și de amenințările celor ce mă defăimează, risipind nebunia lor sălbatică tu, preaslăvite Părinte, sprijinitorul celor evlavioși.

Slavă...

Bineîngrijind cu deplină înțelepciune sălașul sufletului și în chip deosebit împodobindu-l, de Dumnezeu fericite, văzând harul Duhului, te-ai arătat plin de lumină, asemeni unui stâlp de foc.

Și acum...

Căzând din curata feciorie, cu totul m-am pângărit de patima rătăcirii mele, Preacurată. Ceea ce ești născătoare a judecătorului oamenilor păcătoși, Fecioară, izbăvește-mă pe mine de toată osânda.

Izbăvește din nevoi pe robii tăi, Purtătorule de Dumnezeu, pe cei ce cu credință curată la tine aleargă, ca la un grabnic ajutător în nevoi.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată, Născătoare de Dumnezeu, la necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

Apoi preotul zice ectenia, pomenind pe cei pentru care se face paraclisul; ecfonisul: „Că milostiv şi iubitor de oameni...", după care se cântă.

Sedealna, glasul al 2-lea:
Podobie: Cele de sus căutând...

Apărător fierbinte şi turn nebiruit te-ai arătat, preaînţelepte, celor ce cu credinţă şi cucernicie îţi strigă ţie: Sfinte Ioane, de Dumnezeu purtătorule, aleargă şi ne izbăveşte pe noi din primejdii, tu cel ce veşnic stai în faţa Sfintei Treimi.

Cântarea a 4-a:
Irmosul:

«Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am preaslăvit Dumnezeirea Ta.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cei ce alergăm la cinstită biserica ta, darurile tămăduirilor cu bucurie le primim şi pe tine te slăvim, făcătorule de minuni.

Mulţimile binecredincioşilor creştini de pretutindeni pe tine te cunosc ca apărător al lor şi toţi te laudă ca pe un ocrotitor.

Slavă...

Cu bărbăţie străbătând norul vieţuirii celei trupeşti prin făptuire, lăuntric te-ai preschimbat, prealăudate, prin lumina cea dumnezeiască.

Și acum...

Sălaș te-ai făcut, preacurată, Dumnezeului tuturor, ca ceea ce ești de-a pururi fecioară, și pe mine mă arată locaș al cereștilor virtuți, prin harul tău dumnezeiesc.

Cântarea a 5-a:
Irmosul:

«Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale și cu brațul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Păzește-ne pe noi prin mijlocirile tale, fericite, și cu brațul tău cel puternic doboară demonii cei amarnici, preaminunate.

Dăruiește-ne nouă, celor ce ne rugăm ție, sănătate sufletului și trupului totdeauna, preafericite Părinte.

Slavă...

Tămăduiește, minunate Părinte, poporul ce aleargă la tine, de ciumă și de febră, și ne izbăvește pe noi de durerile de tot felul.

Și acum...

De tine se bucură, Născătoare de Dumnezeu, toată zidirea, și cetele îngerilor și toate glasurile oamenilor te slăvesc.

Cântarea a 6-a:
Irmosul:

«Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul și Lui voi spune scârbele mele, căci s-a umplut sufletul meu de răutăți și viața mea s-a apropiat de iad, și ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe tine, Sfinte Ioane, te cunosc comoară de minuni şi izvor de binefaceri, tămăduitor al patimilor şi alungător al puterii demonilor. Pe tine te rog acum, cel ce eşti plin de har, să mă izbăveşti de stricăciunea celor rele.

Ocrotitor al celor săraci te propovăduim pe tine şi apărător al întregii Capadocii, cel ce împrăştii mulţimea ispitelor şi alungi stricăciunile celor necuvioşi. Ţie ne rugăm, izbăveşte acum din necazuri pe toţi cei binecredincioşi.

Slavă...

Pe tine, preafericite, te avem liman în primejdii, în tristeţe apărător şi desăvârşită izbăvire din necazuri, râu nesecat, fântână de binefaceri şi veşnic izvor de tămăduiri.

Şi acum...

O, Stăpână, întru dragostea cea mijlocitoare către Fiul tău, arată-i Aceluia, Fecioară, crucea şi sulița şi buretele şi trestia, ca să binevoiască întru noi, cei ce mult păcătuim.

Izbăveşte din nevoi, purtătorule de nevoinţe, pe cei ce cu credinţă curată la tine aleargă, ca la un grabnic ajutător în nevoi.

Preacurată, ceea ce, în zilele cele mai de pe urmă, în chip de negrăit prin cuvânt ai născut pe Cuvântul, roagă-te, ca una ce ai îndrăznire de maică.

Apoi preotul zice ectenia mică cu ecfonisul: „Că tu eşti împăratul păcii...", după care urmează

Condacul, glasul al 2-lea:

Ceea ce ești creștinilor ocrotitoare neînfruntată și mijlocitoare stăruitoare către Făcătorul, nu trece cu vederea glasurile cele de rugăciune ale păcătoșilor, ci sârguiește, ca o bună, spre ajutorul nostru, care cu credință strigăm către tine: Grăbește spre rugăciune și te nevoiește spre îmblânzire, apărând pururea, Născătoare de Dumnezeu, pe cei ce te cinstesc pe tine.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Evanghelia

de la Luca (cap.6, 17-23):

«Și coborând Iisus împreună cu ei, a stat la loc șes, El și mulțime multă de ucenici ai Săi și mulțime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte și să se vindece de bolile lor. Și cei chinuiți de duhuri necurate se vindecau. Și toată mulțimea căuta să se atingă de El că putere ieșea din El și-i vindeca pe toți. Și El, ridicându-și ochii spre ucenicii Săi, zicea: „Fericiți voi cei săraci, că a voastră este împărăția lui Dumnezeu. Fericiți voi cei ce flămânziți acum, că vă veți sătura. Fericiți cei ce plângeți acum, că veți râde. Fericiți veți fi când oamenii vă vor urî pe voi și vă vor prigoni dintre ei, și vă vor batjocori și vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului. Bucurați-vă în ziua aceea și vă veseliți, că, iată, plata voastră multă este în cer.»

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte toate fărădelegile noastre.

Stihira, glasul al 6-lea:

Nu mă lipsi pe mine de calda ta apărare, Sfinte Ioane, ci te rog - zdrobeşte cu puterea ta îndrăznelile cele neputincioase şi neaşteptatele săgetări ale diavolilor. Izbăveşte-mă de boli, de ispite şi de necazuri, şi ne mântuieşte pe toţi de atacurile demonilor, ca să te slăvesc şi să te laud din suflet, să mă închin şi să preamăresc, Sfinte, lucrările tale cele bineplăcute lui Dumnezeu.

Preotul: „Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău, ...", la care răspundem „Doamne, miluieşte" (de 12 ori), după care ecfonisul - „Cu mila şi cu îndurările...".

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

«Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Sfinte Ioane, cel ce eşti plin de înţelepciunea lui Dumnezeu, arată pline de fericire şi de toată bucuria sufletele celor ce te laudă pe tine şi învaţă-i să strige totdeauna: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Strălucitor făcându-te prin pătimirea ta, prin cinstitele tale moaşte luminează-mă pe mine, cel întunecat de păcate şi primitor de patimi, şi ne învredniceşte pe toți de strigarea: Dumnezeul Părinților noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă...

De ispite şi de primejdii, de nevoi şi de necazuri, precum şi de vătămarea diavolilor izbăveşte pe cei ce îndrăznesc să alerge la tine, şi strigă cu credință: Dumnezeul Părinților noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum...

Făcătorul oamenilor, în pântecele tău sălăşluindu-se, ceea ce eşti plină de har, pe tine te-a dat apărătoare tuturor celor clătinați de furtuni, învrednicindu-i de strigarea: Dumnezeul Părinților noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a:

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Celor ce străbat valurile vieții întinde-le mână de ajutor, preafericite, ca să-L cântăm şi să-L preaînălțăm pe Hristos întru toți vecii.

Umple de miresme dumnezeieşti pe cei ce ating sfintele tale moaşte şi-L laudă pe Domnul întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Primeşte, Purtătorule de Dumnezeu, pe cei ce se roagă şi cer har, pe cei ce-L slăvesc pe Dumnezeu întru toți vecii.

Şi acum...

Curăță, Fecioară, inima mea de necurăție, cu apele pocăinței, ca să te slăvesc întru toți vecii.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-l şi preaînălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Irmosul:

«Pe împăratul ceresc, pe Care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.»

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

«Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi cei izbăviţi prin tine, slăvindu-te cu cetele cele fără de trup.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Stea călăuzitoare, lumină strălucindu-ne nouă te mărturisim pe tine, Sfinte Ioane, noi cei binecinstitori, cei ce cu dreaptă credinţă ne închinăm lui Hristos.

Purtătorule de Dumnezeu, celor clătinaţi de tulburarea multor rele ajută-le cu rugăciunile tale, nimicind săgetările celui potrivnic.

Slavă...

Primeşte rugăciunea mea, a smeritului, şi mă izbăveşte, purtătorule de Dumnezeu, de apăsarea răutăţilor şi de păcate.

Şi acum...

Născătoare de Dumnezeu, neamurile te cunosc pe tine nădejde de mântuire celor căzuţi şi într-un glas te fericesc pe tine în veci.

Apoi

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi preanevinovată şi maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti

mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

În timp ce preotul cădește sfântul altar și biserica se cântă aceste tropare, glasul al 8-lea:

De cursele chinuitorilor văzuți și nevăzuți izbăvește-i pe cei ce, fierbinte rugându-se, aleargă la a ta apărare.

Săgețile arzătoare ale ucigătorului celui urâtor de oameni îndepărtează-le de noi, Părinte, cu rugăciunile tale fierbinți către Sfânta Treime, ca izbăvindu-ne de acestea, pe tine să te mărim.

Pe steaua cea strălucitoare din Procopion, cea în chip cugetător luminătoare, lauda sfinților și slava capadocienilor, pe dumnezeiescul Ioan cu cântări să îl cinstim.

Cere de la Dumnezeu pace, liniște sufletelor, până la sfârșit răbdare și mântuire sufletelor pentru noi, cei ce ne rugăm ție și lăudăm cele minunate ale tale.

Toate oștile îngerești, Înaintemergătorule al Domnului, cei doisprezece apostoli și toți sfinții, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceți rugăciuni ca să ne mântuim noi toți.

Apoi: **Sfinte Dumnezeule...**, **Preasfântă Treime...**, **Tatăl nostru...**, după care:

Troparul

Sfântului Ioan, glasul al 4-lea:

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ține și după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier și acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi troparele acestea, glasul al doilea:

Veniți, credincioşilor, să ne închinăm cu evlavie şi simțire, îmbrățişând preacinstitele şi scumpele moaşte ale lui Ioan, de Dumnezeu cugetătorul, să ne curățim buzele, privirile şi chipurile, şi să cerem ca şi pe noi să ne învrednicească de un sfârşit mântuitor şi dumnezeiesc, prin rugăciunile sale către Domnul.

Sus sfântul tău suflet se bucură şi se desfătează, fericite, de corurile îngerilor şi de cetele nevoitorilor, de mulțimile sfinților, de corurile profeților şi de cetele cele dumnezeieşti ale ierarhilor; iar jos preacinstitul tău trup, după cum se cuvine, prin laude şi cântări întru cinste este slăvit.

Apoi preotul zice ectenia şi face apolisul, după care cântăm troparele Născătoarei de Dumnezeu:

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-ne pe noi sub sfânt acoperământul tău.

Apoi

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

ACATISTUL

Sfântului și de Dumnezeu purtătorului nostru Părinte

IOAN RUSUL

Noul Mărturisitor

După începutul obișnuit se zic:

Troparul, glasul al 4-lea:

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ține și după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier și acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre. (de două ori)

Slavă..., Și acum..., *a Născătoarei:*

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-se întru unire neamestecată și crucea de bună voie pentru noi luând, prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Condacul 1:

Veniți, credincioșilor, să-l lăudăm pe cel care, rob fiind, a stăpânit peste patimi! Veniți să-l lăudăm pe cel în care S-a oglindit Răsăritul Răsăriturilor! Celui care din

Rusia a fost adus, ca să împartă lumii întregi binecuvântările lui Dumnezeu, să-i cântăm:

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Icosul1:

Hrănitu-te-ai din tinerețe cu lumina adevărului, o, preaminunatule Ioane, sorbind dulceața învățăturilor dumnezeiești. Ai urmat cuvântul Celui Ce a zis: „Cine crede în Mine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie", şi pentru aceasta noi te lăudăm:

Bucură-te, podoabă a Bisericii sobornicești, Mireasa lui Hristos;

Bucură-te, masă duhovnicească a celor doritori de curăție;

Bucură-te, odraslă sfântă a pământului rusesc trimisă la tainic apostolat;

Bucură-te, moştenitor al înfrânării Cuvioşilor Antonie şi Teodosie de la Pecerska;

Bucură-te, că ai crescut într-o familie binecredincioasă;

Bucură-te, că ai luptat împotriva turcilor hulitori ai lui Hristos;

Bucură-te, că nu te-ai biruit de deznădejde când ai fost primit crucea robiei.

Bucură-te, că întărit fiind de Dumnezeu ai răbdat bătăi nenumărate

Bucură-te, că scuipările nu au întinat frumusețea ta lăuntrică;

Bucură-te, piatră de care s-au sfărâmat sfaturile cele nelegiuite ale chinuitorilor;

Bucură-te, că deşi ți-au ars părul şi pielea capului, nu te-ai plecat lor;

Bucură-te, că ai fost vrednic urmaș al cetelor de mucenici și mucenițe,

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 2-lea:

„Cine poate să mă despartă de dragostea Hristosului meu? Ca rob ascult poruncile tale, dar în credința mea în Domnul Hristos nu îmi ești tu stăpân. Îmi amintesc pătimirile Sale și sunt bucuros să primesc și eu cele mai cumplite chinuri, dar de al meu Iisus Hristos nu mă lepăd", i-ai spus stăpânului turc, cântând în inima ta: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Au părăsit dreapta credință cei care s-au temut de suferință și cei iubitori de desfătări, primind învățăturile rătăcite ale lui Mahomed, dar tu te-ai arătat ca un nou Ilie, neplecându-ți genunchii la dumnezeu străin. Rugându-te să păzești turma lui Hristos de orice înșelare, te cinstim ca pe un părinte al nostru:

Bucură-te, că nu ai cârtit împotriva lui Dumnezeu pentru pătimirile tale;

Bucură-te, că ai primit răstignirea voii tale prin loviturile celor ce te prigoneau;

Bucură-te, cel ce unindu-te cu Hristos, te-ai asemănat Lui;

Bucură-te, că deși ai fost pus să trăiești între animale, ai viețuit îngerește;

Bucură-te, că prin nevoințele tale grajdul se umplea de bună-mireasmă;

Bucură-te, că sfințindu-l prin rugăciune, nu ai primit să te muți din el;

Bucură-te, că te împărtășeai în fiecare săptămână cu Sfintele Taine;

Bucură-te, că ai purtat cu sfială şi smerenie numele Botezătorului;

Bucură-te, că ai purtat în minte şi în inimă pilda sa jertfelnică;

Bucură-te, că fără tulburare din furtuna încercărilor ai ieşit;

Bucură-te, că prin statornicia în credinţă eşti pildă tuturor;

Bucură-te, candelă care ai ars cu untdelemnul răbdării;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 3-lea:

Nu numai credincioşii au priceput sfinţenia vieţuirii tale, ci şi închinătorii lui Allah, căci prin rugăciune ai trimis stăpânului tău o farfurie cu mâncare, din Procopie până la Mekka, pe care lucru neputând să-l înţeleagă, toţi au strigat: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Nimic nu este cu neputinţă celor ce cred cu tărie că Făcătorul cerului şi al pământului degrabă împlineşte rugăciunile lor. Chiar de nu am văzut cu ochii trupeşti, dar cu inima credem că ai făcut şi ceea ce părea cu neputinţă, numai pentru a arăta stăpânului tău şi celor dimpreună cu el puterea Domnului tău. Pentru care îţi cântăm:

Bucură-te, că nu te-ai îndoit în credinţa ta, având nădejde neclintită în Dumnezeu;

Bucură-te, că de la Procopie la Mekka ai trimis o farfurie cu mâncare;

Bucură-te, că deşi turcii au râs de tine, ai simţit binecuvântare cerească;

Bucură-te, că stăpânul tău întorcându-se acasă a început să te cinstească;

Bucură-te, că până și cei întunecați la minte au priceput sfințenia ta;

Bucură-te, că la înmormântarea ta au venit chiar și musulmani și armeni;

Bucură-te, că din rânduială cerească farfuria aceea este și astăzi semn al minunii săvârșite de tine;

Bucură-te, că după multe veacuri arătându-te femeii la care se afla farfuria i-ai cerut să o aducă la biserică;

Bucură-te, că cei care cereau semne și minuni au primit cu prisosință;

Bucură-te, că te-ai asemănat proorocilor din Legea cea veche;

Bucură-te, stavilă care oprești rătăcirile și izgonești lupii de la turma cea cuvântătoare;

Bucură-te, că pe toți i-ai copleșit prin virtuțile și minunile tale;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 4-lea:

Nu a ținut Dumnezeu lumina ascunsă sub obroc, ci a rânduit ca moaștele tale întregi și binemirositoare să fie primite de credincioși ca o pecete a binecuvântării tale. Pentru care și noi, bucurându-ne cu cei care s-au atins de ele, Îi cântăm Celui care dă adevărata viață celor ce cred în El: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Degeaba a încercat vrăjmașul mântuirii, diavolul, să nimicească prin foc moaștele tale, căci trupul tău s-a mișcat

în mijlocul flăcărilor ca şi cum nu ar fi cunoscut moartea. Turcii care au văzut aceasta s-au înfricoşat şi au fugit, lăsând în urmă odoarele bisericeşti pe care vroiau să le fure, iar creştinii s-au umplut de mirare, cântându-ţi:

Bucură-te, nou Ilie prin râvna către cele cereşti;

Bucură-te, că la fel cu acela te-ai lăsat mistuit de dragostea sfântă;

Bucură-te, că nu îmbrăcămintea, ci trupul tău ne-ai lăsat nouă ca acoperământ;

Bucură-te, că deasupra mormântului tău a strălucit o lumină cerească;

Bucură-te, că găsind moaştele tale, credincioşii au tresăltat cu duhul;

Bucură-te, că toţi cei ce le sărută, iau binecuvântare;

Bucură-te, că închinându-se lor, găsesc scăpare din frământările lor;

Bucură-te, că ele sunt mărturie că Domnul pe care L-ai slujit este adevăratul Dumnezeu;

Bucură-te, că El a dat viaţă moaştelor tale când au fost aruncate în foc;

Bucură-te, că trupul tău s-a mişcat în mijlocul flăcărilor;

Bucură-te, că a rămas nevătămat, arătând Sfinţenia ta;

Bucură-te, că a fost adus în Grecia, pentru a fi martor al minunilor tale;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 5-lea:

Cine ştie mulţimea minunilor tale? Cine cunoaşte câtă mulţime de oameni ai ajutat, spre slava Dumnezeului părinţilor noştri? Doar o mică parte din lucrările tale

aflând noi, Îi mulțumim Celui Ce te-a proslăvit între cei iubiți ai Săi, și Îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Nou Doctor fără-de-arginți fiind, urmând Doctorului sufletelor și al trupurilor, nu ai pregetat să sari în ajutorul bolnavilor care te-au chemat cu credință, ci le-ai adus grabnică tămăduire. Iar noi, auzind aceasta, te lăudăm așa:

Bucură-te, împreună cu Cosma și Damian, cu Chir și Ioan;

Bucură-te, cu toți doctorii fără-de-plată;

Bucură-te, că nu de la tine, ci de la Domnul ai adus izbăvire din dureri;

Bucură-te, vistierie nesfârșită de tămăduiri;

Bucură-te, că celui paralitic de zece ani i-ai vindecat picioarele;

Bucură-te, că el nu a șovăit a merge la biserica ta să îți mulțumească;

Bucură-te, că prin mir ai dat sănătate unei femei bolnave;

Bucură-te, de laudele celor cinci copii ai ei;

Bucură-te, că asculți rugăciunile copiilor pentru părinții lor;

Bucură-te, că Atanasia a adus bărbatului ei agheasmă și ulei din candela ta;

Bucură-te, că, ungându-se cu credință, acestuia i s-a tămăduit pieptul;

Bucură-te, alinătorul durerilor celor în suferință;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 6-lea:

Un bolnav din Atena a refuzat să primească ajutorul doctorului, temându-se că își va pierde viața, dar tu te-ai

arătat în vis nepoatei sale, îndemnând-o să-l trimită la acela pentru tămăduire. Auzind că nu i se va întâmpla nimic rău şi că vei ţine chiar tu mâna celui care îl va opera, el a primit cu încredere sfatul tău şi a aflat tămăduirea, pentru care a cântat Domnului cu mulţumire: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Vindecând prin harul lui Dumnezeu boli de nevindecat, deşi nu ai învăţat de la oameni meşteşugul doftoricesc, te-ai arătat mai iscusit decât cei ce şi l-au însuşit pe acesta prin ştiinţă lumească. Iar cei ce cunosc puterea ajutorului tău îţi cântă:

Bucură-te, vas de mir neîmputinat şi de sănătate izvorâtor;

Bucură-te, venind în sprijinul celor neputincioşi pe care îi bântuieşte deznădejdea;

Bucură-te, cel ce prin suferinţele tale ai primit darul de a alina suferinţele celor aflaţi în nevoi;

Bucură-te, că ai îndepărtat cheagurile de sânge din capul Vasulei;

Bucură-te, că unui copil i-ai tămăduit picioarele paralizate;

Bucură-te, că mama căreia i-ai vindecat copiii a venit să îţi mulţumească;

Bucură-te, cel ce vindeci copiii încercaţi de boală;

Bucură-te, că părinţii lor aleargă la tine cu nădejde;

Bucură-te, că unei bătrâne gârbove i-ai îndreptat spatele;

Bucură-te, că în chip de doctor te-ai arătat unui medic necredincios;

Bucură-te, că vindecându-se de cancer, acesta a crezut în Dumnezeu;

Bucură-te, că ai izbăvit de o veche suferință pe preotul care slujea în biserica ta;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 7-lea:

„Sfinte Ioane, mă urăşti?" -a întrebat cuprinsă de deznădejde Arhondula, părându-i-se că rugăciunile ei pentru a avea urmaşi nu au avut nici un folos. Tu însă i-ai apărut nu după multă vreme şi i-ai spus că sfinții nu urăsc pe nimeni, şi că voia Domnului era ca ea să se bucure de copii abia după doi ani. Iar ea, după ce a văzut împlinirea cuvintelor tale, i-a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

De multe ori am crezut că rugăciunile noastre sunt zadarnice, că pentru păcatele noastre fața Domnului s-a întors de la noi şi ne aşteaptă pierzania, dar la vremea cuvenită El a plinit toate cererile noastre cele bune. Sfinte Ioane, ajută-ne să simțim în toate zilele vieții noastre ocrotirea cerească, ca să îți putem cânta:

Bucură-te, reazem al celor împovărați de greutățile vieții;

Bucură-te, că auzi suspinurile şi ştergi lacrimile oamenilor;

Bucură-te, cel ce nu te-ai mâniat pe Arhondula care a cârtit împotriva ta;

Bucură-te, cel ce i-ai spus că sfinții nu urăsc pe nimeni;

Bucură-te, că deznădejdea care o biruia i-ai schimbat-o în nădejde;

Bucură-te, că la vremea rânduită de Domnul, ea s-a învrednicit să aibă copii;

Bucură-te, că pentru răbdarea ei a fost răsplătită nu doar cu un copil, ci cu mai mulți;

Bucură-te, că ne-ai întărit evlavia față de cei proslăviți de Dumnezeu;

Bucură-te, podoabă cerească care nu cruți osteneala pentru a-i sprijini pe oameni,

Bucură-te, folositorul cel prea cald al credincioșilor care cred minunilor tale;

Bucură-te, că familia ta este Biserica Mântuitorului;

Bucură-te, că celor ce nu fug de greutățile vieții le dai curajul să iasă întăriți din ele;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 8-lea:

Ca o fiară urla Caterina, când era chinuită de diavol, înspăimântându-i pe cei care o vedeau, dar a alergat fără să se îndoiască la ajutorul tău, și apărându-i în vis i-ai vestit izbăvirea. Și noi cădem, sfinte, înaintea ta, rugându-te să îi eliberezi pe toți cei care sunt robiți de îngerii căzuți, ca să cânte împreună cu noi Celui Ce a înfrânt puterile întunericului: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Cazi înaintea tronului dumnezeirii, Sfinte Ioane, și mijlocește pentru toți cei care suntem ispitiți de vrăjmașul diavol ca să primim ajutor în lupta duhovnicească și să dobândim tărie în credință noi, cei ce te lăudăm:

Bucură-te, că ai gonit pe diavolul care o chinuia pe Caterina;

Bucură-te, că după aceasta, mulți demonizați au fost aduși la racla ta;

Bucură-te, purtătorule de Duh Sfânt care ai mijlocit tămăduirea lor;

Bucură-te, că prin lacrimi și nevoințe i-ai înfricoșat pe diavoli;

Bucură-te, căderea nelegiuiților vrăjmași și ridicarea celor ce se luptă cu aceștia;

Bucură-te, lanț care fereci pe făptuitorul celor rele;

Bucură-te, că pe cei care suferă de tulburările minții îi izbăvești;

Bucură-te, cel ce având harisma deosebirii vezi lucrarea diavolului;

Bucură-te, că ne povățuiești cum să scăpăm din cursele lui viclene;

Bucură-te, că și în vremurile de pe urmă vei fi călăuză pentru credincioși;

Bucură-te, că împreună cu tot soborul sfinților vei veghea asupra lor

Bucură-te, cel ce prin suportarea prigonirii ai ajuns pavăză pentru creștinii prigoniți;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 9-lea:

Precum s-a întors fiul cel risipitor la tatăl său, așa și tânărul Tanasis care după multe răutăți a ajuns să își lovească mama, prin tainica ta mijlocire s-a întors cuprins de pocăință înapoi la dragostea cea firească. La fel i-ai ajutat și pe alți tineri care părăsind căile pierzaniei, i-au cântat Dumnezeului îndurărilor: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Mulți sunt cei care apucă pe drumuri greșite, iar rudele lor sunt cuprinse de jale. Vino și întoarce-i la slujirea lui Hristos pe cei care au căzut în păcat, fiind

prinşi în cursele vrăjmaşilor şi biruiţi de patimile ucigătoare de suflet, ca să îţi cânte alături de noi:

Bucură-te, rudă duhovnicească a Sfântului Stelian;

Bucură-te, cel ce ocrotitor al tinerilor fiind, te întristezi de căderile lor;

Bucură-te, mângâiere prea-dulce pentru părinţii fiilor risipitori;

Bucură-te, că mama lui Tanasis şi-a văzut dorinţa împlinită;

Bucură-te, că văzându-şi fiul acasă s-a bucurat împreună cu cetele îngereşti;

Bucură-te, că te îngrijeşti ca cei ce s-au pocăit să nu se întoarcă la cele rele;

Bucură-te, că îi linişteşti pe cei care suferă amar pentru căderile celor apropiaţi lor;

Bucură-te, că dai nădejde în mila Celui Ce a venit pentru cei păcătoşi;

Bucură-te, că nici o cădere nu poate stăvili rânduiala lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce ne înveţi să urâm păcatul, fără a-i judeca pe cei care cad în el;

Bucură-te, cel ce ne ajuţi să ne vindecăm de slăbiciunile noastre ascunse;

Bucură-te, că ne îndemni să ne rugăm unii pentru alţii;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 10-lea:

Deşi văduva care fusese lipsită de casă nu ţi-a cerut niciodată ajutorul, plângerea a ajuns şi la urechile tale, şi tu nu ai şovăit să o linişteşti, încurajând-o să se ducă la judecată pentru a dobândi ce i se cuvenea. Ştiind că mijlocirea ta

este mai tare decât cerbicia judecătorilor iubitori de arginți, te chemăm și noi în ajutorul celor nedreptățiți, al celor ce Îi cântă Dreptului Judecător: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Arzătoare fiind dragostea ta pentru oameni, nu numai pe cei care au auzit de numele tău îi ajuți, ci și pe mulți din cei greu încercați de nevoi. Să nu rămână departe de mila ta cei pe care îi poți ajuta, ca văzând puterea ta să îți cânte împreună cu noi:

Bucură-te, că ai ajutat-o pe văduva pe care rudele vroiau să o înșele;

Bucură-te, că ai așezat-o în casa care i-a rămas moștenire;

Bucură-te, că s-au rușinat cei care cugetau vicleșuguri cu nerușinare;

Bucură-te, că ai sărit în ajutorul celei rămase fără ajutor de la oameni;

Bucură-te, că pe mulți alții i-ai izbăvit din cursele vrăjmașilor;

Bucură-te, că trăiești fericirea celor însetați de dreptate;

Bucură-te, prigonitorule al celor ce prigonesc;

Bucură-te, luptător destoinic împotriva înșelătoriei, furtișagului și nedreptății;

Bucură-te, cel care răstorni urzelile judecătorilor nevrednici;

Bucură-te, că ești iscusit judecător și nu te pot înșela cei ce ți se roagă cu fățărnicie;

Bucură-te, balanță a Dreptului Judecător spre care alergăm în necazuri;

Bucură-te, cel care îi îmbraci pe cei săraci şi îi hrăneşti pe cei flămânzi;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 11-lea:

De multe ori uităm să îi prăznuim pe cei de care lumea nu a fost vrednică, pe sfinţii care au strălucit printr-o vieţuire aleasă luminând pământul. Tu, dar, Sfinte Ioane, te bucuri împreună cu ei când cinstim pomenirea voastră şi pentru că v-a rânduit ca apărători ai noştri îi mulţumim Domnului prin cântarea: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

"Aşa sunt uitaţi prietenii?", l-ai întrebat pe bătrânul Nicolae care nu şi-a adus aminte că este praznicul tău, iar el auzind blânda ta mustrare a lăsat toate ca să vină şi să se închine ţie, şi să-ţi cânte împreună cu cei care te iubesc ca pe un ocrotitor al lor:

Bucură-te, că prin pomenirea ta poţi ajuta credincioşilor;

Bucură-te, că prin tine ni s-a arătat că sfinţii nu trec cu vederea prăznuirea lor;

Bucură-te, că prin aceasta am fost îndemnaţi să-i cinstim cu şi mai multă evlavie;

Bucură-te, că nu te-ai sfiit să-l mustri fără de răutate pe bătrânul Nicolae;

Bucură-te, că auzindu-te el a venit grabnic la moaştele tale;

Bucură-te, că s-au înălţat către tine rugăciunile sale smerite;

Bucură-te, cel ce aştepți să avem şi noi credință curată ca a sa;

Bucură-te, că nu te îndepărtezi nici de cei care nu ştiu să se roage ție;

Bucură-te, prietenule al celor ce vor să le fii aproape;

Bucură-te, cel ce nevăzut călătoreşti alături de ei pe marea vieții;

Bucură-te, că ne chemi să cinstim şi noi cum se cuvine pomenirea ta;

Bucură-te, că le dai credincioşilor cele de trebuință pentru a veni la biserica ta;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 12-lea:

Nu te vom uita, sfinte. Nu vom uita mulțimea minunilor tale prin care a strălucit puterea adevăratului tău Stăpân. Ajută-ne ca până la sfârşitul vieții noastre să rămânem fii credincioşi ai Sfintei Biserici, ca să nu încetăm lauda de: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Slavă lui Dumnezeu pentru mulțimea de sfinți care au crescut în Biserica Sa, unde a înflorit şi Sfântul Ioan Rusul! Nespusă este tresăltarea inimilor noastre când îți aducem cântări de laudă, Sfinte Ioane, făcătorule de minuni:

Bucură-te, icoană zugrăvită de Împăratul Ceresc spre întărirea credincioşilor;

Bucură-te, temei de împăcare al celor biruiți de mânie şi răutate;

Bucură-te, bucurie a celor ce află de minunile tale;

Bucură-te, dar dumnezeiesc în viețile noastre greu încercate de felurite necazuri;

Bucură-te, cel ce cu negrăită dulceață îi îndreptezi pe cei nepricepuți;

Bucură-te, dascălul și îndrumătorul nostru pe calea virtuții;

Bucură-te, îndreptătorul celor fără de socoteală;

Bucură-te, totdeauna izbăvitor al celor care te cheamă în primejdii;

Bucură-te, cel ce nu ai cruțat osteneala pentru a face bunătate

Bucură-te, că ne dai ajutor cu îmbelșugare în toată vremea;

Bucură-te, că ne arăți nouă milele lui Dumnezeu; Bucură-te, și pregătește-ne să ne bucurăm împreună cu tine în rai;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 13-lea:

O, Sfinte Ioane, vlăstar al Rusiei și făclie a Bisericii lui Hristos, primește acum puțina noastră rugăciune și nu ne lăsa fără răspuns. Deși nu avem credința celor ce au cerut ajutorul tău și l-au primit cu îndestulare, credem că ne poți ajuta și pe noi, ca să slăvim cu mulțumire Numele lui Dumnezeu prin laude și cântări de: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși Icosul întâi: ***Hrănitu-te-ai din tinerețe...*** *și Condacul întâi:* ***Veniți, credincioșilor, să-l lăudăm...***

După aceea se citește această

Rugăciune

O, Sfinte Ioane, întru tot lăudate și de minuni făcătorule, primește această umilă rugăciune de la noi, nevrednicii tăi robi, căci către tine ca la un grabnic folositor alergăm noi, chemându-te cu evlavie: vino, sfinte, și vezi rănile și durerile noastre. Ia aminte la suspinele noastre, că știm, sfinte al lui Dumnezeu, că deși ai pătimit greu pentru dragostea lui Hristos, dar prin viețuirea ta ai aflat dar de la Dumnezeu, fiindcă ne-am încredințat că și după mutarea ta la viața cea veșnică cine a năzuit la ajutorul tău și ți s-a rugat cu credință, nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat și tu l-ai trecut cu vederea? Sau cine s-a rugat ție și nu l-ai auzit?

Minunile și ajutorul tău, sfinte, ne-au făcut și pe noi, păcătoșii, să alergăm la ajutorul tău. Am auzit de minunea pe care ai făcut-o trimițând prin rugăciune o farfurie de mâncare din Procopie până la Mekka. Am aflat de vindecările tale minunate, de mulțimea de bolnavi care au aflat izbăvire din suferințele lor. Credem că Dumnezeu te-a proslăvit prin minuni fără de număr. Oare pe noi ne vei lăsa fără ajutor? Să nu fim noi lepădați de la dragostea ta, sfinte, chiar dacă viețile noastre sunt pline de fărădelegi.

Aducându-ne aminte de mijlocirile tale binecuvântate, credem că tu același ești, sfinte, astăzi ca și atunci, și că nimeni din cei ce se roagă ție nu rămâne fără ajutor. Pentru aceea și noi, fiind scârbiți și în pagube, alergăm la tine cu credință și lacrimi, îngenunchind, și

ne rugăm ție, Sfinte Ioane, să te rogi pentru noi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Celui Ce n-a trecut cu vederea rugăciunea ta cea jertfelnică, ci te-a ascultat și te-a întărit și te-a primit în cerești locașuri. Roagă-L să depărteze de la noi dreapta Sa mânie, să apere orașele, satele și toată țara noastră de secetă, de foamete, de furtuni năpraznice, de cutremur, de boli și răni aducătoare de moarte, de năvălirea asupra noastră a altor neamuri și de războiul cel dintre noi.

Mijlocește, Sfinte Ioane, păstoriților noștri râvnă fierbinte către Dumnezeu, purtare de grijă pentru mântuirea sufletească a păstoriților, înțelepciune în purtare și învățătură, cucernicie și tărie în ispite; tuturor cârmuitorilor purtare de grijă față de supuși, iar supușilor îndeplinirea cu sârguință a tuturor îndatoririlor lor, ca astfel, în pace și cu cucernicie, să petrecem veacul acesta. Să ne învrednicim de împărtășirea bunătăților celor veșnice în Împărăția Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine cinste și închinăciune, împreună cu Tatăl cel fără de început și cu Preasfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune care se citește la vreme de boală

Bucurându-mă de dumnezeiasca mărire la care te-ai înălțat, o, Sfinte Ioane, îndrăznesc să alerg la ajutorul tău pentru tămăduire. Știu, Părinte, că încercările vin din rânduiala lui Dumnezeu. Știu că prin boala trupului sufletul se curățește, și că răbdarea este răsplătită de Dumnezeu. Dar de multe ori norii negri ai deznădejdii îmi tulbură mintea și mă depărtează de rugăciune.

De aceea dar, o, Sfinte, găsesc alinare în cugetarea la vindecările tale minunate. Tu ai tămăduit mulțime de copii spre bucuria părinților lor. Tu ai îndreptat spatele bătrânei gârbove, tu ai dat sănătate femeii bolnave, spre bucuria copiilor ei. Tu l-ai vindecat pe bărbatul Atanasiei care s-a uns cu untdelemn din candela ta. Tu ai îndepărtat cheagurile de sânge din capul Vasulei și l-ai tămăduit pe doctorul necredincios.

Știind grabnica ta mijlocire, te rog, o, Sfinte Ioane, ia viața mea în mâinile tale și mijlocește precum știi mântuirea mea. Dacă voia Domnului este să duc cu răbdare crucea bolii, dă-mi putere și ajută-mă să nu cârtesc din cauza neputințelor. Dar dacă Bunul Dumnezeu se va milostivi de mine pentru rugăciunile tale, atunci să mă tămăduiești fără șovăială, noule doctor fără-de-arginți, ca văzând aceasta să-ți mulțumesc ție și să-l laud în vecii vecilor pe Doctorul sufletelor și al trupurilor, prin cântarea: Aliluia!

SLUJBA

Sfântului și de Dumnezeu purtătorului nostru Părinte

IOAN RUSUL

Noul Mărturisitor

Ce se pomenește la 27 mai

LA VECERNIA MARE

După obișnuitul început, cântăm: ***Fericit bărbatul...***

La *Doamne, strigat-am...*, se pun stihirile pe 6, glasul al 4-lea:

Ca un soare a strălucit dumnezeiasca ta pomenire astăzi, pe creștini luminându-i cu sfintele tale străluciri, fericite Ioane, risipind negura patimilor și întunecimea diavolilor; pentru aceasta te fericim și în fiecare an te slăvim, ca pe un neclintit apărător și fierbinte mijlocitor.

Înger pământesc, ca pentru altul ai trăit, ofilindu-ți trupul, de Dumnezeu înțeleptite, cu post și privegheri de toată noaptea, trezindu-ți astfel amintirea morții și

învrednicindu-te, Părinte, de toate tainele cele dumnezeiești, întru odihna cea viitoare pentru care te-ai adus rod pe tine însuți Atotstăpânitorului.

Pe toți cei ce cinstesc dumnezeiasca și slăvita ta pomenire, fericite Ioane, păzește-i cu mijlocirile tale cele către Domnul, rugându-L să ne izbăvească pe noi de toate primejdiile și patimile și să îndepărteze mânia Sa cea împotriva noastră, Cuvioase Părinte, ca tuturor să propovăduim apărarea ta cea fierbinte.

Alte stihiri, glasul al 6-lea:

Toată necugetarea patimilor lepădând-o și trupul supunându-l duhului, te-ai făcut vas dumnezeiesc, sprijinitor al Călugărilor, fală a Pustnicilor, podoabă a Sfinților, privind acum nespusa frumusețe a Ziditorului tău și bucuriile cetății celei cerești și veșnice. Pentru aceasta, cei ce ne-am adunat la slăvită pomenirea ta, cu laude și cântări te slăvim, Sfinte Ioane.

Bogăție nerăpită, orașul procopienilor te fericește pe tine, Sfinte, cel ce strălucești în lumină; pentru care și acum împodobește acest locaș și-l umple de biruințele păcii celei dumnezeiești; zădărnicește înălțarea vrăjmașilor nevăzuți, cu mijlocirile tale, preaslăvite, și umple de milostivire inimile noastre, ale celor ce te cântăm cu credință, și te roagă cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Veniți să ne închinăm, tot poporul, în casa Domnului, unde se păzesc ca o comoară moaștele preafericitului, căruia rugându-ne cu bine plăcute cântări și cu lumini

strălucitoare, să îi strigăm: Grăbește, Sfinte, și pe cei ce sunt întru nevoi miluiește-i, iar pe noi, cei ce te slăvim pe tine și ne închinăm cinstitelor tale moaște, izbăvește-ne din tulburările și furtunile necazurilor.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Astăzi Preaînaltului Dumnezeu cântare de laudă Îi aducem din buze de lut, căci a luminat ca un soare strălucitor preaslăvita pomenire a dumnezeiescului nostru Părinte Ioan. Fiindcă acest de-a pururea pomenit, urmând pilda răbdării mult încercatului Iov, a stat neclintit întru necazurile în care s-a aflat; căci, robit fiind, l-a rușinat pe pricinuitorul robirii, pe vrăjmașul cel urâtor de oameni. De aceea, adunându-se mulțimea credincioșilor, să strigăm astfel: Bunule Părinte, care ești în ceruri, dăruiește poporului Tău, pentru rugăciunile Sfântului Ioan, iertare păcatelor și mare milă.

Și acum...

(a Praznicului, sau a Născătoarei de Dumnezeu - Dogmatica glasului al 6-lea)

Vohod; ***Lumină lină***..., Prochimenul zilei.
Paremiile.

Din Cartea Înțelepciunii lui Solomon citire.
(Capitolul 3, 1-9)

Sufletele drepților sunt în mâna lui Dumnezeu și chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, drepții sunt morți cu desăvârșire și ieșirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Și plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace. Chiar dacă, în fața oamenilor, ei au îndurat suferințe, nădejdea lor este plină de nemurire. Și fiind pedepsiți cu puțin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare și i-a găsit vrednici de El. Ca pe aur în topitoare, așa i-a lămurit, și ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii și ca niște scântei care se lasă pe miriște, așa vor fi. Judeca-vor neamurile și stăpâni vor fi peste popoare și Domnul va împărăți întru ei, în veci. Ei vor înțelege adevărul, ca unii care și-au pus încrederea în Domnul; cei credincioși vor petrece cu El în iubire, căci harul și îndurarea sunt partea aleșilor Lui.

Din Cartea Înțelepciunii lui Solomon citire.
(Capitolul 5, 16-23/6, 1-3)

Cei drepți vor fi vii în veacul veacului și răsplata lor este la Domnul și cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăția frumuseții și cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa și cu brațul Său; asemenea unui scut îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa și cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmașilor. Din dreptate El își va face platoșă și din judecata cea nefățarnică își va face coif. Din sfințenia Sa va face pavăză nebiruită, iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuțită și lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără minte. Săgețile fulgerului Său vor porni

bine îndreptate şi vor lovi în țintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praştie, va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor şi râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeieşti se va ridica împotriva lor şi ca viscolul îi va vântura. Astfel fărădelegea va aduce pustiire pe pământ şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultați deci, regilor, şi înțelegeți, luați învățătură, voi, care judecați marginile pământului. Băgați în urechi, voi cei ce stăpâniți peste mulțimi şi care vă mândriți cu mulțimea popoarelor voastre. Pricepeți că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la Cel Preaînalt, Care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre.

Din Cartea Înțelepciunii lui Solomon citire.
(Capitolul 4,7-15)

Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrânețile cinstite nu sunt cele aduse de o viață lungă, nici nu le măsori după numărul anilor. Înțelepciunea este la om adevărata căruntețe şi vârsta bătrânților înseamnă o viață neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit şi, fiindcă trăia între păcătoşi, l-a mutat de pe pământ. A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa şi înşelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune şi ameteala poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârşire, dreptul a apucat ani îndelungați. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul S-a grăbit să-l scoată din mijlocul răutății. Neamurile văd, dar nu pricep nimic şi nu-şi bat capul cu aşa ceva, că adică harul lui Dumnezeu şi mila Lui sunt cu aleşii Săi şi că poartă grijă de sfinții Săi.

La Litie

Glasul 1

Bucură-te în Domnul, oraş al procopienilor, veseleşte-te şi cântă, oraş care ai purtat în strălucire cu credinţă pe Ioan, vlăstarul Rusiei, pe care îl ţii la sânul tău, ca pe o comoară. Bucură-te de minunile lui, cel care ai văzut tămăduirile sale, şi strigă cu mulţumire Mântuitorului: Slavă Ţie, Doamne, Iubitorule de oameni.

Glasul al 2-lea

Dumnezeiasca raclă a cinstitelor tale moaşte izvorăşte tămăduiri credincioşilor, Sfinte Părinte plin de har. Iar sfântul tău suflet, laolaltă fiind cu îngerii, cu vrednicie se veseleşte; având aşadar, preaînţelepte, îndrăzneală către Domnul, şi cântând cu Sfinţii în ceruri, roagă-te pentru noi, cei care cu credinţă săvârşim pomenirea ta.

Glasul al 3-lea

Toată mulţimea cea sfântă a celor adunaţi pentru săvârşirea pomenirii luminoase a Sfântului, bucuraţi-vă strigând într-un glas: Bucură-te, fiule cel preafrumos al Rusiei şi lauda tuturor credincioşilor; bucură-te, cel care ai supus duhului carnea cea nestăpânită, şi care ai potolit pornirea patimilor prin curgerea lacrimilor tale, o, Ioane! Bucură-te, mândria noastră şi veselia Bisericii credincioşilor.

Glasul al 4-lea

Chemarea ta s-a făcut plină de har, Sfinte Părinte, căci, precum dumnezeiescul Botezător a primit harul între iudei, și pentru Hristos învederat a primit mucenicia, la fel și tu, ca fiind de un nume cu acela și următor lui, ai primit cerescul har în mijlocul unui popor necugetat, pentru petrecerea ta cea bineplăcută lui Dumnezeu, o, Ioane! De aceea nu înceta a te ruga pentru noi, cei care cu credință săvârșim sfântul tău praznic, preaînțelepte.

Slavă...,glasul al 5-lea:

Astăzi, închinându-se cu bucurie lui Dumnezeu, orașul procopienilor strigă: A strălucit frumusețea mea, mai mult decât a oricărui alt oraș. Iată dar că dumnezeiescul vlăstar al Rusiei și marea comoară a Sfinților, Ioan cel cu adevărat plin de har, și-a săvârșit drumul spre Cer, lăsându-mi mie spre laudă sfintele sale moaște. Veniți la mine, toată adunarea drept credincioșilor, ca să săvârșim sfânta sa pomenire și ca să ne împărtășim din harul său, al celui care mijlocește pentru sufletele noastre.

Și acum...,a Praznicului
(sau de nu: ***Fericimu-te pe tine...)***

La stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:
Podobia: Când de pe cruce, mort...

Veniți, coruri ale îngerilor, veniți mulțimi ale Sfinților, preaslăvite Antonie, dumnezeieștilor Eftimie, Sava, Arsenie, Simeoane și Alipie, dumnezeieștilor stâlpnici,

veniți să-l primiți pe dumnezeiescul Ioan, vlăstarul Rusiei, cel cu adevărat următor și părtaș vouă, și împreună mijlociți pentru noi.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui.

Înstrăinat în mâinile Agarenilor, Părinte, și cu robia fiind împovărat, ai trăit într-un oraș străin, și ai viețuit într-un staul printre gunoaie, slăvite, ca un alt Iov, Cuvioase; suspinând și vărsând izvoare necontenite de lacrimi fierbinți, ai ajuns înaintea Aceluia pe care L-ai dorit, Ioane, cel cu adevărat plin de har.

Stih: Lăuda-se-vor cuvioșii întru slavă și întru așternuturile lor se vor bucura.

Având îndrăzneală către Dumnezeu, tuturor celor ce săvârșesc cu credință cinstitul tău praznic, Sfinte Ioane, fi-le alături cu tărie, izbăvindu-i din primejdii, slobozindu-i din patimi, scăpându-i de toate necazurile și durerile, dându-le mântuire sufletelor, cu dumnezeieștile tale mijlociri, celor ce te slăvesc cu laude și cu cântări.

Slavă..., glasul al 8-lea.

Cei drepți vor fi vii în veacul veacului și răsplata lor este la Domnul și Cel Atotputernic are grijă de ei, după cum spune cuvântul proorocului. Căci Ioan cel drept întru toate, deși a fost răpit de către barbari și a fost dus rob în pământ străin, s-a adâncit în pomenirea lui Dumnezeu și s-a zidit locaș al virtuții. De aceea, deși a murit, trăiește în vecii vecilor laolaltă cu toți Sfinții din ceruri, împreună cu care mijlocește pentru noi înaintea Domnului.

Și acum..., a praznicului zilei
(sau a Născătoarei de Dumnezeu - învierii)

Troparul, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi...

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ține și după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier și acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei.

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-se întru unire neamestecată și crucea de bună voie pentru noi luând, prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

LA UTRENIE

După prima catismă, întâiul rând de sedelne, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule....

Mulțimea sfinților cinstește pomenirea ta, dumnezeiescule Ioane, cu laude și cu cântări. Căci duhul tău s-a arătat sprijinitor tuturor oamenilor, preafericite. De aceea și astăzi Biserica lui Hristos te preamărește pe tine, aducând slăvire Celui ce te-a făcut pe tine minunat.

Slavă..., aceeași.

Și acum..., a praznicului zilei.

După a doua catismă, al doilea rând de sedelne, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea....

Patimile trupului, de Dumnezeu preafericite Părinte, le-ai stins cu curgerea lacrimilor și ai izvorât râuri de minuni, Sfinte Ioane. De aceea, venind la sfintele tale moaște, învederat dobândim daruri și milă, cinstind cu vrednicie pomenirea ta și pe Domnul Care te slăvește pe tine.

Slavă..., același glas.

Toată viața ți-ai împodobit-o, iar tu te-ai făcut cu totul mai presus de lume, precum ai fost trup netrupesc și om cugetător al celor cerești. De aceea, prin rugăciunile tale, fericite Ioane, împodobește-mă și curățește-mă de murdăria faptelor mele, pe mine cel ce cu credință preamăresc sfânta ta pomenire cu laude și cu cântări.

Şi acum..., a praznicului zilei.

După **Polieleu**, al treilea rând de **sedelne**, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Pe cel care pe umerii săi a dus crucea Domnului şi care I-a urmat Aceluia până la sfârşit în lupte ascetice şi războaie, îl lăudăm cu cântări noi toți, pe Ioan cel cu adevărat cugetător al celor dumnezeieşti, pe care Rusia l-a înflorit cu mare frumusețe, iar Asia l-a recunoscut ca Sfânt.

Slavă..., acelaşi glas.

Tu care ai trăit în chip minunat şi sfânt, în cetate ca şi în locuri pustii, deşi ținut în robie, ai avut-o drept călăuzitoare pe Fecioara Maria, ai avut drept însoțitoare viața cea bine plăcută lui Dumnezeu, o, Ioane, preamărite luminător şi nou ridicat turn de tărie al Bisericii.

Şi acum..., a praznicului zilei.

Apoi **Antifonul 1** al glasului al 4-lea, după care

Prochimenul, acelaşi glas:

Cinstită este înaintea Domnului moartea Cuviosului Lui.

Stih. Ce vom răsplăti Domnului, pentru toate câte ne-a dat nouă?

„Toată suflarea...", Evanghelia şi Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Cuviosului Tău, Milostive, curățeşte mulțimea păcatelor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte toate fărădelegile noastre.

Idiomela, glasul al 6-lea:

Dumnezeiasca raclă a moaştelor tale, Sfinte Părinte Ioane, izvorăşte credincioşilor tămăduiri, iar sfântul tău suflet, laolaltă aflându-se cu îngerii, pe drept se veseleşte. Având deci îndrăzneală la Domnul, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Preotul: „Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău, ...", la care răspundem „Doamne, miluieşte" (de 12 ori), după care ecfonisul - „Cu mila şi cu îndurările...".

CANONUL

Cântarea întâi, Glasul al 2-lea:

Irmosul:

«Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Celui ce a despărţit marea şi a călăuzit pe poporul Său, scoţându-l din robia egiptenilor, căci S-a preaslăvit»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Mie, celui care încep a lăuda în cântări praznicul tău cel luminat, trimite-mi lumină, tu, care de stai încununat lângă tronul Stăpânului, preafericite.

Ţi-ai omorât, preaînţelepte, toate mădularele trupului şi în inimă L-ai avut pe Hristos care a omorât şarpele pricinuitor al răului şi care a eliberat firea cea muritoare.

Slavă...

Ai cercetat, preaminunate, legea lui Hristos, şi te-ai arătat pom al vieții plin de rodul virtuții, îndreptând harul dumnezeieştilor tămăduiri spre cei ce te slăvesc pe tine.

Şi acum...

După Dumnezeu, ajutătoare neînfruntată şi apărătoare nebiruită, sprijinitoare, paznic şi mijlocitoare, dobândindu-te pe tine, Fecioară, îți strig: mântuieşte-mă.

Catavasia: a Prazniculuizilei, sau, *„Deschide-voi gura mea...”*

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

«Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel care ai omorât păcatul cu lemnul Crucii şi sădeşte frica Ta în inimile noastre, ale celor ce Te cântăm pe Tine.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

A strălucit viața ta, Sfinte, prealuminoasă ca un soare în lume, de aceea cu rugăciunile tale izbăveşte-i pe cei care cu credință şi cu osârdie te slăvesc pe tine.

Tămăduiri lucrând, Sfinte Părinte, şi risipind rătăcirea diavolilor te-ai făcut pricinuitor a toată mântuirea şi apărător celor ce rătăcesc.

Slavă...

Îndepărtând adormirea pleoapelor, ai adormit, Ioane, pornirile nepotolite ale nestăpânitului trup, cu rugăciunile tale de toată noaptea către Dumnezeu.

Şi acum...

Saltă, suflete, încredințează-te, inima, și cutremură-te cu totul, trup al meu, ca să cântăm adormirea cuviosului, rugându-ne Maicii lui Dumnezeu.

Catavasia, după care ectenia și

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Curățindu-ți dinainte sufletul cu ai neprihănirii cărbuni, ți-ai întărit trupul, prin puterea nepătimirii, fericite Ioane. De aceea și cinstita raclă a moaștelor tale îndepărtează bolile și-i luminează pe cei ce cu credință totdeauna aleargă la tine, lăudându-te.

Slavă...

Podoaba Asiei, vlăstarul Rusiei, Cuviosul Ioan a petrecut pustnicește, ca un bineplăcut al Domnului. Acest cugetător al celor dumnezeiești, plin de har, nu s-a dus în sfatul celor necredincioși, deși a fost robit de ei, ci, cât a trăit, a stat în legea lui Dumnezeu.

Și acum..., a Praznicului.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

«Am auzit, Doamne, glasul iconomiei Tale și pe Tine te slăvesc, Unule iubitorule de oameni.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe tine însuți te-ai înfrumusețat, ucigând cugetarea cea trupească, de aceea te-ai și dus la Ceruri.

Te-ai asemuit, preaminunate, fericitului Iov, în gunoaie având, preaînțelepte, un grajd drept sălaș.

Slavă...

Pornirile patimilor cu înțelepciune le-ai robit, Ioane, deși ai fost făcut rob Agarenilor.

Și acum...

Luminează-mi, Neprihănită Fecioară, sufletul cel întunecat, cu lumina ta, cea care ai născut lumina cea adevărată.

Catavasia.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

«Luminarea celor dintru întuneric, mântuirea celor deznădăjduiți, Hristoase, Mântuitorul meu, către Tine îmi înalț rugăciunea, Împărate al păcii, luminează-mă cu lumina Ta, căci nu știu alt Dumnezeu în afară de Tine.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-le lui Dumnezeu pentru noi.

Lumina celor ce zac în întuneric, luminează-mă pentru rugăciunile Sfântului Tău, risipește norii sufletului meu întristat, revarsă-mi șuvoaiele iertării, căci nu am alt Dumnezeu în afară de Tine.

După cum ai curățat ochii cugetării de necurăția patimilor, Părinte Ioane prin înfrânare, așa și nouă, prin dumnezeiasca ta mijlocire, grăbește și deschide-ne ochii cei arși de păcat, ca să trăim această viață în chip bine plăcut Domnului.

Slavă...

Mare și minunată minune se vede în tine, Părinte. Că, mulți ani după ce ai fost înmormântat cu adevărat, fericite, trupul tău încă se păstrează nestricat, dormind în mormânt! Căci astfel îi slăvește Domnul pe cei care Îl slăvesc pe El.

Şi acum...

Cel ce cu adevărat cuprinde toate veacurile, Dumnezeu Cuvântul, în pântecele tău, Maică Fecioară, a fost cuprins în chip negrăit, chemându-i pe oameni către Sine, Domnul.

Catavasia.

Cântarea a 6-lea:

Irmosul:

«Scufundat în adâncul păcatelor, chem adâncul cel necuprins al milostivirii tale, căci din stricăciune Domnul m-a scos.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ascuns fiind, Părinte, ca o comoară de mult preţ, te-ai arătat vederii celei evlavioase, strălucind cu minunile şi dăruind tămăduiri robilor tăi.

Ai răsărit ca un finic înfloritor, în Biserica lui Hristos tu, cel prea plin de har, bucurându-se foarte mulţimea credincioşilor de dulceaţa roadelor tale.

Slavă...

În chip sfânt ţi-ai petrecut viaţa şi laolaltă cu Sfinţii te-ai sălăşluit, rugându-te, Ioane, şi pentru noi, cei care te cinstim pe tine cu credinţă.

Şi acum...

Izbăveşte-mă din nesimţirea cea nemăsurată pe mine cel stăpânit de multe păcate, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, şi smulge-mă pe mine din mâinile diavolilor.

Catavasia.

Condacul, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-te-ai astăzi...

Astăzi, Sfinte Părinte, facem pomenirea sfintelor tale lupte, pomenire care bucură cu bucurie mare, o Ioane, sufletele celor binecredincioşi care cu credinţă te cinstesc pe tine.

Icosul:

Cum voi lăuda eu nevrednicul, luptele tale, Sfinte Părinte? Şi cum voi spune marea lacrimilor tale? Căci tu, strălucind încă din viaţă, te-ai aşezat în corul îngerilor, ţi-ai ucis, preaînţelepte, patimile prin înfrânare, iar trupul l-ai robit şi l-ai supus duhului, ruşinându-l pe stăpânul întunericului. De aceea şi acum, stând lângă tronul Stăpânului, o, Ioane, mijloceşti pentru cei care cu credinţă te cinstesc pe tine.

Se citeşte **Sinaxarul** zilei, la care adăugăm:

În această zi pomenirea Sfântului şi de Dumnezeu purtătorului nostru Părinte Ioan Rusul, Noul Mărturisitor, care, vândut unui agarinean ca rob şi dus de acela în Asia Mică, în oraşul Prokopion din Capadocia, luptându-se acolo în chip pustnicesc, a adormit în Domnul, în anul 1730.

Pentru rugăciunile Sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

«Neînchinându-se chipului celui de aur, cei trei tineri au disprețuit porunca celui necredincios şi, aruncaţi în

mijlocul focului, cântau răcorindu-se: Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat »

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Trupul tău ca pe un veşmânt frumos, brodat cu sudoarea ostenelilor, l-ai dat drept răsplată a goliciunii pe care ai suferit-o nouă, celor ce strigăm: Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Sufletele dreptilor, corurile sfinților şi cetele cele netrupeşti ale îngerilor te-au primit pe tine în mijlocul lor, Părinte al nostru, căci te-ai luptat cu multe suferințe, cântând cu bucurie: Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Slavă...

Înnoindu-ți sufletul, cu plugul rugăciunii, o Ioane, şi semănându-l cu înfrânarea, ai adunat făina curăției, prin care trăind, fericite, împreună cu Îngerii, strigi: Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Şi acum...

În tine mi-am pus toată nădejdea sufletului şi privesc, aşteptând cea cu adevărat dumnezeiască mângâiere; grăbeşte, Neprihănită Născătoare de Dumnezeu, şi umple-mi drumul de har, ca să cânt: Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Catavasia.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

«Pe Dumnezeu, Care a coborât în cuptor împreună cu fii Evreilor şi Care a schimbat focul în răcoare, cântați-L, ca pe un Domn, şi-L preaînălțați întru toți vecii.»

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Acum securea amenință sufletul meu cu tăierea, ci grăbește și, tăind spinii patimilor mele, adu roade coapte Domnului, mântuindu-mă cu rugăciunile tale.

Sfânta ta plecare la Domnul s-a preamărit în chip minunat de către alaiurile sfinților și corurile îngerilor, cărora le-ai urmat de pe pământ, vlăstarule al Rusiei, o Ioane, preafericite.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Vrând în ceasul morții tale să te împărtășești cu sfintele taine, ți s-au dăruit, cu frică, în miezul unui măr Trupul și Sângele cele dătătoare de viață ale lui Hristos, pe care, primindu-le, te-ai ridicat la Ceruri.

Și acum...

Biserică preacurată a Mântuitorului și Împăratului meu Iisus Hristos, Tron slăvit, Cer preaînalt, Rai cu adevărat neatins, Stăpână, deschide-mi și mie porțile raiului.

Catavasia.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

«Cuvântul Dumnezeiesc din Dumnezeu, Care a venit cu nespusă înțelepciune să-l înnoiască pe Adam, cel căzut în chip cumplit în stricăciunea muritoare, și Care în chip negrăit s-a întrupat pentru noi din Sfânta Fecioară, toți credincioșii într-un glas îl preamărim. »

Stih: Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

În chip nevăzut, Părinte Ioane preafericite, har îmbelșugat al duhului, din izvor nesecat, le dăruiești din

belşug tuturor celor care cinstesc pomenirea ta cu credinţă, preamărindu-L pe Domnul cu osârdie.

Racla moaştelor tale izvorăşte râuri de tămăduiri creştinilor care cu credinţă fierbinte vin la tine, conteneşte bolile şi sfinţeşte sufletele tuturor celor care cu credinţă şi cu râvnă totdeauna te fericesc pe tine, Ioane, Părintele nostru.

Slavă...

Cântând împreună cu Apostolii, cu cetele Cuvioşilor şi cu mulţimile Sfinţilor în locaşurile cele cereşti, preaînţelepte Părinte Ioane, roagă-te Ziditorului nostru Dumnezeu, pentru cei ce săvârşesc acum cu credinţă, sfânta şi cinstita ta pomenire.

Şi acum...

Pe tine dobândindu-te tare apărătoare nădejde şi zid, ancoră şi acoperământ sigur, sprijin neclintit, liman netulburat, singură tare alături stătătoare, ne mântuim toţi, Preaslăvită.

Catavasia.

Luminânda

Văzând cumplita privelişte, au dat înapoi cei necugetaţi; căci strălucea lumină sfântă la mormântul Cuviosului, vestind credincioşilor minunea cea slăvită, căci cei ce l-au dezgropat au descoperit moaştele lui Ioan, ca o comoară nejefuită.

La Laude

Se pun stihirile pe patru, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune.

O, preaslăvită minune! Locuind la un loc cu agarenii, fiind luat prizonier de aceştia, a fost dat de Tătari, fiind

cumpărat cu bani, asemenea lui Iisus, prea credinciosul fiu al Rusiei şi al Bisericii. Acest sfânt preaplin de har, în necazuri, după cum L-a căutat, L-a găsit pe Făcătorul tuturor, prin multe rugăciuni.

O, preaslăvită minune! Din necurăția vitelor, dumnezeiescul Ioan s-a făcut tot curat la trup şi la suflet, având grajdul drept odaie şi drept hrană - ocările şi loviturile de picioare, iar goliciunea şi frigul le-a îndurat preafericitul mereu, cu tărie, pentru Hristos.

Veniți cete ale Monahilor, ca să lăudăm astăzi cu evlavie, sfântul şi cinstitul praznic al Cuviosului Ioan, căci acesta, cu adevărat, învrednicindu-se de dumnezeiasca strălucire, a primit Lumina. O, Stăpâne, negrăită purtarea Ta de grijă, prin care noi am ştiut să te slăvim pe tine cel Necuprins!

Strălucirea Dumnezeirii celei luminate, cea sălăşluită în tine, minunat te-a vădit, că purtător de duh te-ai arătat, preafericite, prin sfintele tale moaşte, de aceea, prin laude şi cântări, cinstim dumnezeiasca ta pomenire noi, care ne apropiem de moaştele tale, Sfinte, şi de chipul cuvioasei tale icoane, de Dumnezeu fericite.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cine nu te va lăuda pe tine, cel cu adevărat vrednic de laudă? Sau cine nu se va minuna de felul vieţuirii tale, cel vrednic de uimire? Căci nu te-ai mulţumit, prea pline de har, în nenorocirea robiei, ci te-ai grăbit să o creşti, prin osteneli pustniceşti şi prin greutăți. Nu te-ai înfricoşat, în fața mulțimii Agarenilor celor călcători de lege, ci te-ai păzit pe tine însuți în evlavie. Ai îndurat ocări multe, goliciune şi multe alte necazuri. Ai fost ispitit de multe şi,

prin răbdarea ta, ai fost încercat de Dumnezeu, Ioane, cu adevărat fericite. Pe care, rugămu-te, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum...

(A Praznicului zilei sau, de nu, „Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viaţa cea adevărată...")

Doxologia mare şi Apolisul

«Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!»

Cuprins

VIAȚA SFÂNTULUI IOAN RUSUL

Patria natală – Rusia 7
Prizonier de război 7
Mutarea la cele veşnice 11
Descoperirea sfintelor moaşte 12
Osman Paşa arde sfintele moaşte 13
Sfintele moaşte ajung în Grecia 13

MINUNI ALE SFÂNTULUI IOAN RUSUL

Un naufragiu 15
Un baston 17
Minune întâmplată unui om de ştiinţă 18
Se vindecă doi fraţiori 20
Vedenia dumnezeiască 21
Ca în cartea de religie 22
Acromegalia 24
Congestie cerebrală 26
Drama unui copilaş 27
Călătorie de 100 kilometri 29
La spitalul de boli canceroase „Sfântului Sava" -1978 31
„Trebuie să primeşti operaţia pe creier" 33
Cu primul avion 34

Casa e a ta *36*
„Ioan Rusul" *37*
„Aşa sunt uitaţi prietenii?" *39*
Să-mi spună iarăşi „mamă" *41*
Săptămâna mare – 1980 ..... *44*
O foarte scumpă vază de flori *47*
„Sfinte Ioane, mă urăşti?" *49*
Din Mekka Arabiei la Procopie, în insula Evvia *51*
Se vindecă hemoragia *52*

PARACLISUL SFÂNTULUI IOAN RUSUL

Paraclisul Sfântului Ioan Rusul *55*

ACATISUL SFÂNTULUI IOAN RUSUL

Acatisul Sfântului Ioan Rusul *69*

SLUJBA SFÂNTULUI IOAN RUSUL

La Vecernia Mare *89*
La Utrenie *98*

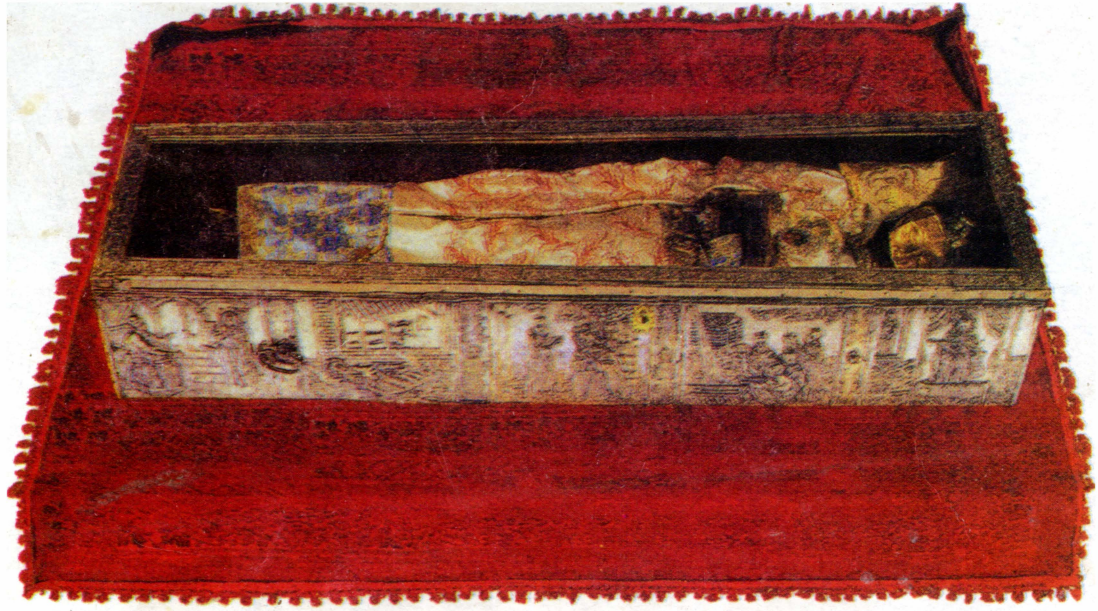

Racla cu sfintele moaşte ale Cuviosului Ioan Rusul